

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	Kommissionen	
1999/C 376 E/01	Forslag til Rådets forordning (EF) om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (KOM(1999) 348 endelig udg. — 1999/0154(CNS))	1
1999/C 376 E/02	Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 3605/93 om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (KOM(1999) 444 endelig udg. — 1999/0196(CNS))	18
1999/C 376 E/03	Forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter (KOM(1999) 438 endelig udg. — 1999/0190(CNS))	20
1999/C 376 E/04	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Fællesskabets institutioner og organer og om fri udveksling af sådanne oplysninger (KOM(1999) 337 endelig udg. — 1999/0153(COD)) ⁽¹⁾	24
1999/C 376 E/05	Forslag til Rådets afgørelse om supplerende makrofinansiel bistand til Moldova (KOM(1999) 516 endelig udg. — 1999/0213(CNS))	38
1999/C 376 E/06	Forslag til Rådets forordning om informationsforanstaltninger vedrørende den fælles landbrugspolitik (KOM(1999) 536 endelig udg. — 1999/0209(CNS))	40

DA

2

(¹) EØS-relevant tekst

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 376 E/07	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 (KOM(1999) 487 endelig udg. — 1999/0204(COD))	42
1999/C 376 E/08	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter (KOM(1999) 487 endelig udg. — 1999/0205(COD))	52
1999/C 376 E/09	Forslag til Rådets forordning (EF) om fastlæggelse af en EF-ramme for indsamling og forvaltning af fiskeridata, der er nødvendige til gennemførelse af den fælles fiskeripolitik (KOM(1999) 541 endelig udg. — 1999/0218(CNS)) ⁽¹⁾	54
1999/C 376 E/10	Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Norge om Norges deltagelse i arbejdet inden for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (KOM(1999) 496 endelig udg. — 1999/0203(CNS)) ⁽¹⁾	58
	Udkast — Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Norge om Norges deltagelse i arbejdet inden for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug	59

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Rådets forordning (EF) om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

(1999/C 376 E/01)

KOM(1999) 348 endelig udg. — 1999/0154(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 7. september 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Fællesskabet har sat sig det mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer; for gradvis at virkeliggøre dette mål vedtager Fællesskabet bl.a. de foranstaltninger med hensyn til civilretligt samarbejde, der er nødvendige for, at det indre marked kan fungere efter hensigten;
- (2) forskellene mellem de nationale regler om kompetence og anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre marked; det er tvingende nødvendigt at vedtage bestemmelser, der kan gøre reglerne om kompetencekonflikter i borgerlige sager, herunder handelssager, mere ensartede, samt at forenkle de krævede formaliteter for at fremme en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser;
- (3) dette område henhører under det civilretlige samarbejde efter traktatens artikel 65;
- (4) målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, kun gennemføres på fællesskabsplan; denne forordning er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænset til det mindstemål, der er nødvendigt for at nå disse mål, og er ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt hertil;
- (5) inden for rammerne af EF-traktatens artikel 293, fjerde led, indgik medlemsstaterne den 27. september 1968 Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »Bruxelles-konven-

tionen«); denne konvention, der indgår i gældende fællesskabsret og er blevet udvidet til at omfatte samtlige nye medlemsstater, har været genstand for en revision, og Rådet har givet sin tilslutning til indholdet af den reviderede tekst; det drejer sig nu om at sikre kontinuiteten i de resultater, der blev opnået ved denne revision;

- (6) for at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er det nødvendigt og ønskeligt, at reglerne om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende fællesskabsretsakt;
- (7) det er vigtigt, at hovedparten af de civilretlige områder kommer til at indgå i denne forordnings materielle anvendelsesområde; undtagelser fra dette anvendelsesområde bør derfor begrænses mest muligt;
- (8) tvister omfattet af denne forordning må frembyde en tilknytning til de medlemsstaters område, der er bundet af denne forordning; de fælles regler bør derfor principielt finde anvendelse, når den sagsøgte har bopæl i en af disse medlemsstater;
- (9) sagsøgte med bopæl i et tredjeland kan være underlagt de regler om kompetencekonflikter, der gælder i den stat, hvor den ret, sagen indbringes for, er beliggende, og sagsøgte med bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, bør fortsat være underlagt Bruxelles-konventionen; med henblik på at sikre den frie bevægelighed for retsafgørelser bør retsafgørelser truffet på grundlag af disse regler anerkendes og fuldbyrdes på Fællesskabets område efter reglerne i denne forordning;
- (10) kompetencereglerne må frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtens bopæl, som det principielle kriterium; dette kompetencekriterium bør altid gælde, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til aftalefriheden er berettiget at lægge et andet tilknytningskriterium til grund; for at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og forhindre kompetencekonflikter bør juridiske personers hjemsted defineres selvstændigt;

⁽¹⁾ Se konsolideret udgave i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1.

- (11) det grundlæggende kompetencekriterium, der er baseret på den sagsøgtes bopæl, bør suppleres med alternative kriterier, som bør kunne anvendes, når der er en nær sammenhæng mellem ret og tvist, eller for at fremme god retspleje;
- (12) for forsikringsaftaler, arbejdsaftaler og forbrugerftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part og som en undtagelse fra hovedreglen sætte denne i stand til i givet fald at anlægge sag ved retten på sin bopæl;
- (13) der bør tages hensyn til den øgede udbredelse af ny kommunikationsteknologi, bl.a. på forbrugerområdet; i særdeleshed bør markedsføring af varer og tjenesteydelser via et elektronisk medium, der er tilgængeligt i en medlemsstat, betragtes som en aktivitet rettet mod denne stat; er denne stat forbrugers bopælsstat, bør han nyde godt af den beskyttelse, forordningen giver ham, når han fra sin bopæl indgår en forbrugerftale ad elektronisk vej;
- (14) aftalefriheden for parter i andre aftaler end arbejds-, forsikrings- og forbrugerftaler med hensyn til valg af værneting bør respekteres; værnetingsklausuler i aftaler mellem parter af ulige styrke bør derimod reguleres;
- (15) der bør foretages de lempelser i forordningens principielle regler, der er nødvendige for at tage hensyn til særlige retsplejeregler i nogle medlemsstater; med henblik herpå bør nogle af de bestemmelser, der er fastsat i protokollen i bilaget til Bruxelles-konventionen indføjes i forordningen;
- (16) af hensyn til en harmonisk retspleje på fællesskabsplan er det nødvendigt at forhindre, at der træffes indbyrdes uforenelige afgørelser i to medlemsstater, der er kompetente i henhold til forordningen; der bør indføres en klar og automatisk fremgangsmåde for løsning af problemer i forbindelse med litispændens og indbyrdes sammenhængende sager, og i betragtning af de forskelle, der består mellem de enkelte stater med hensyn til den dato, hvor en sag betragtes som »verserende« er det ønskeligt at indføre en selvstændig definition af denne dato;
- (17) den gensidige tillid mellem domsmyndighederne inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser truffet i en medlemsstat automatisk anerkendes, uden at det er nødvendigt at træffe nogen særlig foranstaltning, medmindre afgørelsen anfægtes;
- (18) denne gensidige tillid gør det også berettiget, at proceduren for fuldbyrdelse i en medlemsstat af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat må være effektiv og hurtig; med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres eksigibel næsten automatisk, efter en simpel formel efterprøvelse af de forelagte dokumenter, uden at retten på eget initiativ kan gøre en af de grunde til ikke at fuldbyrde den, der er anført i denne forordning, gældende;
- (19) for at sagsøgte kan varetage sine rettigheder, må han i givet fald kunne indgive appel, der skal behandles efter reglerne om kontradiktorisk procedure, mod en truffet retsafgørelse, hvis han finder, at der foreligger en grund til ikke at anerkende den; også den part, der anmoder om fuldbyrdelse, bør kunne appellere en afgørelse om at afvise at erklære en retsafgørelse eksigibel;
- (20) det er vigtigt at sikre kontinuiteten mellem Bruxelles-konventionen og denne forordning; med henblik herpå bør der fastsættes overgangsbestemmelser; samme kontinuitet bør gælde med hensyn til EF-Domstolens fortolkning af Bruxelles-konventionen ⁽¹⁾, og protokollen af 1971 bør fortsat finde anvendelse i sager, der allerede verserer på datoen for forordningens ikrafttrædelse;
- (21) i overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollerne om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling samt om Danmarks stilling ⁽²⁾ deltager disse stater ikke i vedtagelsen af denne forordning; denne forordning er derfor ikke bindende for hverken Det Forenede Kongerige, Irland eller Danmark, og finder ikke anvendelse over for dem;
- (22) da Bruxelles-konventionen fortsat gælder i forholdet mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, og de medlemsstater, der ikke er, er det vigtigt at fastlægge klare regler om forholdet mellem forordningen og Bruxelles-konventionen;
- (23) for at sikre denne sammenhæng er det desuden nødvendigt at fastsætte, at denne forordning ikke berører de regler om kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser, der er fastlagt i fællesskabsretsakter;
- (24) opfyldelsen af de internationale forpligtelser, medlemsstaterne har indgået, indebærer, at denne forordning ikke kan berøre de konventioner, medlemsstaterne er parter i, og som omhandler særlige områder;
- (25) Kommissionen bør senest fem år efter ikrafttrædelsen af denne forordning undersøge dens anvendelse og i givet fald foreslå de fornødne ændringer —

⁽¹⁾ Se konsolideret udgave i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1 og 28.

⁽²⁾ EFT C 340 af 10.11.1997, s. 99 og 101.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Denne forordning finder anvendelse på borgerlige sager, herunder handelssager, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke sager om skat, told eller administrative anliggender.

Den finder ikke anvendelse på:

- 1) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforhold mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente
- 2) konkurs, akkord og andre lignende ordninger
- 3) social sikring
- 4) voldgift.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.

Personer, som ikke er statsborgere i den medlemsstat, hvor de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.

Selskabers og andre juridiske personers hjemsted afgøres efter artikel 57.

Ved »medlemsstat« forstås, medmindre andet fastsættes, en medlemsstat, der er bundet af denne forordning.

Artikel 3

Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.

I særdeleshed kan de nationale kompetenceregler, der er angivet i bilag I ikke gøres gældende imod dem.

Artikel 4

Har sagsøgte bopæl i et tredjeland, afgøres retternes kompetence i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning, jf. dog artikel 22 og 23.

Over for en sagsøgt, der har bopæl i et tredjeland, kan enhver, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset sin nationalitet, i lighed med landets egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder dér, herunder navnlig de regler, der er nævnt i bilag I.

Har sagsøgte bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, afgøres retternes kompetence i henhold til Bruxelles-konventionen i den i denne medlemsstat gældende version.

Afdeling 2

Særlige kompetenceregler

Artikel 5

En person med bopæl på en medlemsstats område kan sagsøges i en anden medlemsstat

- 1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen er opfyldt eller skal opfyldes
- b) medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:
 - i sager om salg af varer, det sted i en medlemsstat, hvor varerne er eller skulle have været leveret i henhold til aftalen
 - i sager om levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne er eller skulle have været leveret i henhold til aftalen
- c) er litra b), ikke relevant, finder litra a), anvendelse

- 2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet

- 3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå
- 4) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til sin egen lovgivning kan påkende borgerlige krav.

Med forbehold af mere gunstige nationale bestemmelser kan personer, der har bopæl i en medlemsstat, og mod hvem der indledes retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse, ved retter kompetente i straffesager i en anden medlemsstat, hvor de pågældende ikke er statsborgere, til at varetage deres forsvar vælge personer, der er beføjede hertil, selv når de ikke personligt giver møde. Den ret, der behandler sagen, kan dog bestemme, at den pågældende skal give møde personligt; har personligt fremmøde ikke fundet sted, kan de øvrige medlemsstater afslå at anerkende eller fuldbyrde den afgørelse, der er truffet med hensyn til et borgerligt krav, uden at den pågældende har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen

- 5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed, ved retten på det sted, hvor virksomheden er beliggende
- 6) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, inden for hvis område der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling

eller

b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed.

Første afsnit finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 6

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

- 1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig

- 2) når der er tale om krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag.

Kompetence efter første afsnit kan ikke gøres gældende i hverken Tyskland eller Østrig. Enhver person, der har bopæl på en anden medlemsstats område, kan sagsøges ved retterne:

— i Tyskland i henhold til § 68, 72, 73 og 74 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning

— i Østrig efter reglerne i § 21 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning

- 3) når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt
- 4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende.

Artikel 7

Hvis en ret i en medlemsstat i henhold til denne forordning har kompetence til at afgøre sager om ansvar i forbindelse med brugen eller driften af et skib, har denne ret eller enhver anden ret, som i henhold til den interne lovgivning i den pågældende medlemsstat træder i stedet for førstnævnte ret, også kompetence til at afgøre krav om begrænsning af dette ansvar.

Afdeling 3

Kompetence i forsikringsager

Artikel 8

I forsikringsager afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.

Artikel 9

En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden medlemsstat, i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl, eller
- 3) såfremt det drejer sig om en co-assurandør, ved den ret i en medlemsstat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør.

Har forsikringsgiveren ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 10

I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået. Det samme gælder, når fast ejendom og løsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og genstand for samme skadestilfælde.

Artikel 11

I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil.

Bestemmelserne i artikel 8, 9 og 10 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.

Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at inddrage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den ret, hvor sagen er anlagt i henhold til stk. 2, også kompetent i forhold til disse personer.

Kompetence efter denne artikel kan ikke gøres gældende i hverken Tyskland eller Østrig. Enhver person med bopæl på en anden medlemsstats område kan sagsøges ved retterne:

— i Tyskland i henhold til § 68, 72, 73 og 74 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning

— i Østrig, efter reglerne i § 21 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning.

Artikel 12

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 11, stk. 3, kan forsikringsgiveren kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, hvad enten sagsøgte er forsikringstager, sikret eller begunstiget.

Bestemmelserne i denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 13

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) der giver forsikringstageren, den sikrede eller den begunstige ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller
- 3) der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, med det formål, at retterne i denne stat skal være kompetente også i tilfælde af, at skadetilføjelsen er foregået i udlandet, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, eller
- 4) der er indgået af en forsikringstager, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende i en medlemsstat, eller
- 5) der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i artikel 14 nævnte risici.

Artikel 14

De i artikel 13, nr. 5, omhandlede risici er: »store risici« som omhandlet i artikel 5, litra d), i Rådets direktiv 73/239/EØF ⁽¹⁾, samt enhver risiko i forbindelse med en af disse risici.

Afdeling 4

Kompetence i sager om forbrugeraftaler

Artikel 15

I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmaessige virksomhed, afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5:

- 1) når sagen vedrører køb af løsørengstande, hvor købesummen skal betales i rater
- 2) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande
- 3) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmaessig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere lande inklusive denne medlemsstat, såfremt aftalen indgår som led i denne virksomhed.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

Har forbrugeren medkontrahent ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne stats område.

Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

Artikel 16

Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den medlemsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.

Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugeren medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.

Første og andet afsnit berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 17

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået
eller
- 2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling
eller
- 3) der er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for aftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og tillægger retterne i denne medlemsstats kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat.

Afdeling 5

Kompetence i sager om individuelle arbejdsaftaler

Artikel 18

I sager om individuelle arbejdsaftaler afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.

Har en arbejdstager indgået en individuel arbejdsaftale med en arbejdsgiver, der ikke har bopæl i en medlemsstat, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en af medlemsstaterne, anses arbejdsgiveren i sager vedrørende driften af en sådan filial, et sådant agentur eller en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 19

En arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden medlemsstat:
 - a) ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde, eller
 - b) såfremt arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i samme land, ved retten på det sted, hvor den virksomhed, der ansatte arbejdstageren, er eller var beliggende.

Artikel 20

En arbejdsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl.

Bestemmelserne i denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 21

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting, der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller der giver arbejdstageren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling.

Afdeling 6

Enekompetence

Artikel 22

Enekompetente, uden hensyn til bopæl, er:

- 1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende

i sager om leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, der er indgået til midlertidig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, kompetente, under forudsætning af, at lejer eller forpagter er en fysisk person, og at ejer og lejer eller forpagter har bopæl på samme medlemsstats område

2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber og andre juridiske personer, der har deres hjemsted på en medlemsstats område, eller af beslutninger truffet af disses organer, retterne i den pågældende stat. Ved afgørelsen af, hvor dette hjemsted er beliggende, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den

3) i sager om gyldigheden af indførelsen i offentlige registre, retterne i den medlemsstat, på hvis område registrene føres

4) i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, mønstre og modeller samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering, retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller ifølge bestemmelserne i Fællesskabets eller en international konvention anses for at være foretaget.

Med forbehold af Det Europæiske Patentkontors kompetence i henhold til den europæiske patentkonvention undertegnet den 5. oktober 1973 i München, er retterne i hver medlemsstat uden hensyn til bopæl enekompetente i sager om registrering eller gyldighed af europæiske patenter meddelt for den pågældende stat

5) i sager om fuldbyrdelse af retsafgørelser, retterne i den medlemsstat, på hvis område fuldbyrdelsesstedet er beliggende.

Afdeling 7

Aftaler om værning

Artikel 23

Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en medlemsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller retterne i den pågældende stat kompetente. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente.

En sådan aftale om værning skal være indgået:

a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse

eller

b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold

eller

c) inden for international handel, i den form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.

Med »skriftligt« sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værning.

Såfremt en aftale om værning er indgået af parter, hvoraf ingen har bopæl på en medlemsstats område, kan retterne i de øvrige medlemsstater ikke påkende tvisten, så længe den eller de udpegede retter ikke har givet afkald på deres kompetence.

Aftaler om værning er ugyldige, såfremt de strider mod bestemmelserne i artikel 13 og 17 eller udelukker kompetencen for de retter, som i medfør af artikel 22 er enekompetente.

Artikel 24

For så vidt en ret i en medlemsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. Denne regel finder ikke anvendelse, såfremt sagsøgte kun giver møde for at bestride rettens kompetence, eller såfremt en anden ret i medfør af artikel 22 er enekompetent.

Afdeling 8

Prøvelse af kompetencen og af sagens antagelse til påkendelse

Artikel 25

En ret i en medlemsstat, for hvilken der som det væsentligste indbringes en retstvist, der i medfør af artikel 22 henhører under en i en anden medlemsstat beliggende rets enekompetence, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 26

Såfremt en sagsøgt, der har bopæl på en medlemsstats område, er sagsøgt ved en ret i en anden medlemsstat, men ikke giver møde, skal den pågældende ret på embeds vegne erklære sig inkompetent, såfremt den ikke er kompetent efter reglerne i denne forordning.

Retten skal udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

De nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af Rådets direktiv . . . (om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender), træder i stedet for bestemmelserne i stk. 2, såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal fremsendes i medfør af disse bestemmelser.

Indtil ikrafttrædelsen af de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af det i stk. 3 nævnte direktiv, finder bestemmelserne i Haager-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendelse, såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal fremsendes i medfør af nævnte konvention.

Afdeling 9

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 27

Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.

Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Artikel 28

Såfremt sager vedrørende krav, som er indbyrdes sammenhængende, verserer for retter i forskellige medlemsstater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, udsætte sagen.

Når de pågældende sager verserer i første instans, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, ligeledes efter anmodning fra en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har kompetence til at påkende de to krav, og dens lovgivning tillader forening heraf.

Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.

Artikel 29

Såfremt kravene henhører under flere retters enekompetence, skal enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.

Artikel 30

Ved anvendelsen af bestemmelserne i denne afdeling anses en sag for anlagt ved en ret:

- 1) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
- 2) hvis det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

Afdeling 10

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 31

Der kan over for en medlemsstats retslige myndigheder anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 32

I denne forordning forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder justitssekretærens fastsættelse af sagsomkostninger.

I Sverige omfatter udtrykket »ret« i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav (»betalningsföreläggande«) og visse andre krav (»handräckning«) også det svenske fogedvæsen (»kronofogdemyndighed«).

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 33

Retsafgørelser truffet i en medlemsstat skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 i dette kapitel få fastslået, at retsafgørelsen anerkendes.

Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, er denne ret kompetent til at afgøre, om der foreligger en af de grunde til ikke at anerkende den pågældende retsafgørelse, der er nævnt i artikel 41 og 42.

Afdeling 2

Fuldbyrdelse

Artikel 34

De i en medlemsstat truffede retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.

Artikel 35

Anmodningen skal fremsættes over for den kompetente ret eller myndighed, der er angivet på listen i bilag II.

Den stedlige kompetence afgøres efter den parts bopæl, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller efter stedet for fuldbyrdelsen.

Artikel 36

Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Den, der fremsætter anmodningen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret, eller ansvarsområdet for den kompetente myndighed, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis den kompetente myndighed er en administrativ myndighed.

De dokumenter, der er nævnt i artikel 50, skal vedlægges anmodningen.

Artikel 37

En retsafgørelse skal erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 50 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse af de grunde til ikke at fuldbyrde den, der er nævnt i artikel 41 og 42. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger over for retten.

Artikel 38

Afgørelsen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal omgående og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, meddeles den, som har fremsat anmodningen.

En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.

Artikel 39

Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

Appel skal ske til den ret, der er angivet i bilag III.

Appellen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

Hvis den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke giver møde for den ret, der behandler en appel, finder bestemmelserne i artikel 26 anvendelse, selv om den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en medlemsstats område.

En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

Artikel 40

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag IV.

Artikel 41

Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 39 eller 40, træffer afgørelse snarest muligt. Den skal afslå at erklære den pågældende retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet,

1) såfremt det vil stride åbenbart mod grundlæggende retsprincipper i den stat, som anmodningen rettes til, at retsafgørelsen erklæres eksigibel

- 2) såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det
- 3) såfremt den er uforenelig med en afgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, anmodningen rettes til
- 4) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den stat, som anmodningen rettes til.

Den retsafgørelse, der er truffet i domsstaten, kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 42

Den ret, der behandler en appel efter artikel 39 eller 40, skal afslå at erklære den pågældende retsafgørelse eksigibel eller ophæve erklæringen om eksigibilitet, såfremt bestemmelserne i afdeling 3, 4 og 6 i kapitel II er tilsidesat.

Ved prøvelsen af de i stk. 1 nævnte kompetenceregler er den ret, der behandler appelsagen, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

Med forbehold af bestemmelserne i stk. 1 kan kompetencen for retterne i domsstaten ikke efterprøves; kompetencereglerne berøres ikke af den i artikel 41, nr. 1, omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper.

Artikel 43

Den ret, der behandler en appel efter artikel 39 eller 40, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt den udenlandske retsafgørelse i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet; i sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel.

Den pågældende ret kan endvidere gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten.

Artikel 44

Når en retsafgørelse skal erklæres eksigibel efter denne forordning, kan den, som har fremsat anmodningen, anmode om, at der bringes foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet efter artikel 37.

Den afgørelse, hvorved en retsafgørelse er erklæret eksigibel, giver hjemmel til at anvende sikrende retsmidler.

Så længe den i artikel 39, stk. 5, fastsatte frist for appel af afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

Artikel 45

Såfremt der ved retsafgørelsen i domsstaten er taget stilling til flere krav, og ikke alle krav kan erklæres for eksigible, skal den kompetente ret eller myndighed erklære et eller flere dele af retsafgørelsen for eksigible.

Den, som fremsætter en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan anmode om kun at få dele af retsafgørelsen erklæret for eksigibel.

Artikel 46

Udenlandske retsafgørelser, hvorved der fastsættes en tvangsbøde, er kun eksigible i den stat, som anmodningen rettes til, såfremt bødens størrelse er endeligt fastsat af retterne i domsstaten.

Artikel 47

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i denne afdeling fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til.

Artikel 48

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at han er udlænding eller ikke har bopæl eller sædvanligt opholdssted i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt.

Artikel 49

Ingen form for skat, afgift eller gebyr, som beregnes i forhold til sagens værdi, må i forbindelse med behandlingen af en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, opkræves i den stat, som anmodningen rettes til.

Afdeling 3

Fælles bestemmelser

Artikel 50

Den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed.

Den part, der anmoder om at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal endvidere fremlægge den attest, der er omhandlet i artikel 51, jf. dog artikel 52.

Artikel 51

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på anmodning af enhver berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.

Artikel 52

Såfremt den i artikel 51 omhandlede attest ikke fremlægges, kan den kompetente ret eller myndighed fastsætte en frist for dens tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

Såfremt retten eller myndigheden kræver det, skal der fremlægges en oversættelse af dokumenter; oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Artikel 53

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 50 nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

KAPITEL IV

OFFICIelt BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG RETSFORLIG

Artikel 54

Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, skal efter anmodning erklæres for eksigible i en anden medlemsstat i overensstemmelse med den i artikel 34-49 fastsatte fremgangsmåde. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 39 eller 40, kan kun afslå at erklære et officielt bekræftet dokument for eksigibelt eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet, såfremt en fuldbyrdelse af det officielt bekræftede dokument vil stride åbenbart mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, anmodningen rettes til.

Det fremlagte dokument skal med hensyn til godtgørelse af dets ægthed opfylde de betingelser, der stilles i den medlemsstat, hvor det er udstedt.

Bestemmelserne i kapitel III, afdeling 3, finder tilsvarende anvendelse.

Den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvor et officielt bekræftet dokument er blevet udstedt, skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag VI.

Artikel 55

Forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, kan fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, på samme betingelser som officielt bekræftede dokumenter. Den kompetente ret eller myndighed i en medlemsstat, hvor et retsforlig er blevet indgået, skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.

Som officielt bekræftede dokumenter efter artikel 54, stk. 1, betragtes ligeledes aftaler i sager angående underholdspligt indgået for en administrativ myndighed eller bekræftet af en sådan myndighed.

KAPITEL V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 56

Ved afgørelsen af, om en part har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende denne stats interne lovgivning. Har en part ikke bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten ved afgørelse af, om parten har bopæl på en anden medlemsstats område, anvende denne anden medlemsstats lovgivning.

Artikel 57

Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne forordning bopæl det sted, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted eller deres hovedkontor eller deres hovedvirksomhed.

KAPITEL VI

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 58

Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt, efter at forordningen er trådt i kraft.

Retsafgørelser truffet efter datoen for denne forordnings ikrafttrædelse i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal dog anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II, i Bruxelles-konventionen eller i en konvention, der var gældende mellem domsstaten og den stat, som anmodningen er rettet til, da sagen blev anlagt.

KAPITEL VII

FORHOLDET TIL ANDRE RETSAKTER

Artikel 59

Denne forordning berører ikke anvendelsen af de bestemmelser om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på særlige områder, som er fastsat i retsakter vedtaget af Fællesskabernes institutioner eller i nationale love, der harmoniseres ved disse retsakter.

Artikel 60

I forholdet mellem medlemsstaterne træder denne forordning i stedet for bestemmelserne i Bruxelles-konventionen.

Bruxelles-konventionen finder dog under alle omstændigheder anvendelse

- 1) når sagsøgte har bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, eller når retterne i en sådan stat er kompetente i medfør af artikel 16 og 17 i Bruxelles-konventionen
- 2) i forbindelse med litispændens eller sammenhængende krav som omhandlet i Bruxelles-konventionens artikel 21 og 22, når der fremsættes krav i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, og i en medlemsstat, der er bundet af den.

Retsafgørelser truffet i en medlemsstat, uanset om denne er bundet eller ikke bundet af denne forordning, af en ret, der har støttet sin kompetence på Bruxelles-konventionen, skal anerkendes og fuldbyrdes i de medlemsstater, der er bundet af denne forordning efter reglerne i forordningens kapitel III.

Artikel 61

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 58, stk. 2, og artikel 62 og 63 træder denne forordning i forholdet mellem medlemsstaterne i stedet for nedennævnte konventioner og nedennævnte traktater:

- konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldsdomme og officielle bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899
- konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldsdomme og officielle bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925

— konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930

— konventionen mellem Tyskland og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 9. marts 1936

— konventionen mellem Belgien og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter vedrørende underholdsforpligtelser, undertegnet i Wien den 25. oktober 1957

— konventionen mellem Tyskland og Belgien om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse i civile og kommercielle sager af retsafgørelser, voldsdomme og officielle bekræftede dokumenter, undertegnet i Bonn den 30. juni 1958

— konventionen mellem Nederlandene og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 17. april 1959

— konventionen mellem Tyskland og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 6. juni 1959

— konventionen mellem Belgien og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldsdomme og officielle bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 16. juni 1959

— konventionen mellem Grækenland og Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Athen den 4. november 1961

— konventionen mellem Belgien og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 6. april 1962

— konventionen mellem Nederlandene og Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962

— konventionen mellem Nederlandene og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Haag den 6. februar 1963

- konventionen mellem Frankrig og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 15. juli 1966
- konventionen mellem Spanien og Frankrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og voldgiftskendelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Paris den 28. maj 1969
- konventionen mellem Luxembourg og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Luxembourg den 29. juli 1971
- konventionen mellem Italien og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt af retsforlig og notarialiter bekræftede dokumenter, undertegnet i Rom den 16. november 1971
- konventionen mellem Spanien og Italien om retshjælp og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Madrid den 22. maj 1973
- konventionen mellem Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om privatretlige krav, undertegnet i København den 11. oktober 1977
- konventionen mellem Østrig og Sverige om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile sager, undertegnet i Stockholm den 16. september 1982
- konventionen mellem Spanien og Tyskland om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og eksigible, officielt bekræftede dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Bonn den 14. november 1983
- konventionen mellem Østrig og Spanien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og eksigible officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 17. februar 1984
- konventionen mellem Finland og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager, undertegnet i Wien den 17. november 1986
- traktaten mellem Belgien, Nederlandene og Luxembourg om retternes kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 24. november 1961, for så vidt den er i kraft.

Artikel 62

De konventioner og den traktat, der er nævnt i artikel 61, bevarer deres gyldighed på de sagsområder, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.

De bevarer ligeledes deres gyldighed, for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne forordnings ikrafttrædelse.

Artikel 63

Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser. Disse konventioner er:

- konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention, udfærdiget i München den 5. oktober 1973)
- Warszawa-konventionen.
- ...

Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning skal stk. 1 anvendes på følgende måde:

- 1) denne forordning er ikke til hinder for, at en ret i en medlemsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af denne konvention, også selv om sagsøgte har bopæl i en medlemsstat, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal under alle omstændigheder anvende artikel 26.
- 2) retsafgørelser, der i en medlemsstat træffes af en ret, som har anset sig for kompetent i medfør af en konvention vedrørende et særligt område, skal anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med denne forordning.

Såfremt både domsstaten og den stat, som anmodningen rettes til, er parter i en konvention vedrørende et særligt område, som fastsætter betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, anvendes disse betingelser. Under alle omstændigheder kan de bestemmelser i denne forordning, der vedrører fremgangsmåden ved anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, finde anvendelse.

Artikel 64

Denne forordning berører ikke aftaler, hvorved medlemsstaterne før denne forordnings ikrafttrædelse i henhold til artikel 59 i Bruxelles-konventionen har forpligtet sig til ikke at anerkende retsafgørelser, herunder en retsafgørelse truffet i en anden stat, der er kontrahent i denne konvention, mod en sagsøgt, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted i et tredjeland, når afgørelsen i et af de i artikel 4 i denne konvention nævnte tilfælde kun har kunnet støttes på en af de kompetenceregler, som er nævnt i samme konventions artikel 3, stk. 2.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 65

Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af forordningen. Rapporten ledsages i givet fald af forslag om tilpasning af forordningen.

Artikel 66

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de love og administrative bestemmelser, de vedtager til ændring enten af

de bestemmelser i deres love, der er nævnt i bilag I, eller af de retter og kompetente myndigheder, der er angivet i bilag II og III. Kommissionen tilpasser de pågældende bilag i overensstemmelse hermed.

Artikel 67

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

De nationale kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, er:

- i Belgien: artikel 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil — Burgerlijk Wetboek) og artikel 638 i retsplejeloven (Code judiciaire — Gerechtelijk Wetboek)
- i Tyskland: § 23 i civilprocesloven (Zivilprozessordnung)
- i Grækenland: artikel 40 i civilprocesloven (Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας)
- i Frankrig: artikel 14 og 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil)
- i Italien: artikel 3 og artikel 4 i lov 218 af 31. maj 1995
- i Luxembourg: artikel 14 og 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil)
- i Østrig: § 99 i loven om retternes kompetence (Jurisdiktionsnorm)
- i Nederlandene: artikel 126, stk. 3, og artikel 127 i civilprocesloven (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering)
- i Portugal: artikel 65, stk. 1, litra c), artikel 65, stk. 2, og artikel 65 A, litra c), i civilprocesloven (Código de Processo Civil) og artikel 11 i procesloven om arbejdsforhold (Código de Processo de Trabalho)
- i Finland: kapitel 10, § 1, stk. 1, andet, tredje og fjerde punktum, i retsplejeloven (oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken)
- i Sverige: kapitel 10, § 3, stk. 1, første punktum, i retsplejeloven (rättegångsbalken).

BILAG II

De rette eller kompetente myndigheder, hvortil de i artikel 35 omhandlede anmodninger indgives, er:

—
—
—

BILAG III

De retter i medlemsstaterne, ved hvilke der kan indgives appel efter artikel 39, er:

—
—
—

BILAG IV

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 40 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene: ved kassationsappel
- i Tyskland: ved »Rechtsbeschwerde«
- i Østrig: ved »Revisionsrekurs«
- i Portugal: ved appel vedrørende et retligt spørgsmål
- i Finland: ved appel til »korkein oikeus/högsta domstolen«
- i Sverige: ved appel til »Högsta domstolen«.

BILAG V

Attest i henhold til artikel 51 og 55 i Rådets forordning (EF) nr. ... vedrørende retsafgørelser og retsforlig

(Dansk, Danish, danois, danés, ...)

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Ret, der har truffet retsafgørelsen/for hvilken retsforliget er indgået
 - 3.1. Rettens art
 - 3.2. Rettens hjemsted
4. Retssagen/retsforliget
 - 4.1. Dato
 - 4.2. Journalnummer
 - 4.3. Retssagens/retsforligets parter
 - 4.3.1. Sagsøger(e)s navn(e)
 - 4.3.2. Sagsøgtes navn(e)
 - 4.3.3. Eventuelle andre parter navn(e)
 - 4.4. Retssagen blev truffet over for en udebleven sagsøgt
 - 4.4.1. Dato for forkyndelse af det indledende processkrift i sagen
 - 4.5. Domskonklusionen/retsforliget er vedlagt denne attest
5. Navn på parter, som har haft fri proces

Retssagen/retsforliget er eksigibel(t) i domsstaten (forordningens artikel 24 og 55) over for:

Navn:

Udfærdiget i, den

Underskrift og/eller stempel

BILAG VI

Attest i henhold til artikel 54 i Rådets forordning (EF) nr. ... vedrørende officielt bekræftede dokumenter

(Dansk, Danish, danois, danés, ...)

1. Udstedelsesstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Myndighed, der har bekræftet dokumentet
 - 3.1. Myndighed, der har været involveret i udstedelsen af det officielt bekræftede dokument (hvis relevant)
 - 3.1.1. Myndighedens navn og betegnelse
 - 3.1.2. Myndighedens hjemsted
 - 3.2. Myndighed, der har registreret det officielt bekræftede dokument (hvis relevant)
 - 3.2.1. Myndighedens art
 - 3.2.2. Myndighedens hjemsted
4. Det officielt bekræftede dokument
 - 4.1. Beskrivelse af dokumentet
 - 4.2. Dato
 - 4.2.1. for dokumentets udstedelse
 - 4.2.2. for dokumentets registrering (hvis anden dato)
 - 4.3. Journalnummer
 - 4.4. Dokumentets parter
 - 4.4.1. Kreditors navn
 - 4.4.2. Debitors navn
5. Den eksigible forpligtelse fremgår af den ekstraktudskrift, som er vedlagt denne attest

Det officielt bekræftede dokument er eksigibelt over for debitor i udstedelsesstaten (forordningens artikel 54)

Navn:

Udfærdiget i, den

Underskrift og/eller stempel

Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 3605/93 om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab

(1999/C 376 E/02)

KOM(1999) 444 endelig udg. — 1999/0196(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 13. september 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 104, stk. 14, tredje afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Definitionen af ordene »offentlig«, »underskud« og »investering« er fastlagt i den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og i Rådets forordning (EF) nr. 3605/93 af 22. november 1993⁽¹⁾ med henvisning til det europæiske nationalregnskabssystem (ENS); ved Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996⁽²⁾ blev dette system udskiftet med det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab (herefter benævnt »ENS-95«);
- (2) den definition af »offentlig gæld«, der er fastlagt i protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud og i Rådets forordning (EF) nr. 3605/93, bør nyspecificeres ved henvisning til klassifikationskoderne ENS-95; for så vidt angår finansielle derivater, således som de er defineret i ENS-95, eksisterer der ikke en nominal værdi, der er identisk med den værdi, som observeres for de andre gældsinstrumenter; finansielle derivater skal derfor ikke indgå i de forpligtelser, der udgør den offentlige gæld med henblik på protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud; for forpligtelser, der er benævnt i udenlandsk valuta, og som er omfattet af aftaler om fastsættelse af valutakursen, bør der endvidere tages hensyn til denne kurs ved omregningen til national valuta, og dette gælder ligeledes, når aftalerne vedrører valutakurser mellem udenlandske valutaer;
- (3) beregningen af de procentdele, som det offentlige underskud udgør af bruttonationalproduktet og den offentlige gæld af bruttonationalproduktet, og som er nævnt i traktatens artikel 104, bør desuden gøres ensartet på grundlag af ENS-95; ENS-95 giver en detaljeret og hensigtsmæssig definition af bruttonationalproduktet i markedspriser;

(4) de offentlige konsoliderede renteudgifter er en væsentlig indikator i forbindelse med overvågningen af budgetsituationen i medlemsstaterne; renteudgifterne hænger nøje sammen med den offentlige gæld; den offentlige gæld, som medlemsstaterne skal indberette til Kommissionen, skal være konsolideret for den samlede offentlige sektor; niveauerne for offentlig gæld og renteudgifterne bør indbyrdes gøres sammenhængende; det fremgår af metodologien i ENS-95 (punkt 1.58), at konsoliderede aggregater for visse analyser er vigtigere end de globale bruttotal; det er hensigtsmæssigt at afklare de nærmere bestemmelser for, hvordan medlemsstaterne skal indberette tallene for renteudgifter til Kommissionen;

(5) definitionerne og klassifikationskoderne i ENS-95 kan revideres i forbindelse med den nødvendige harmonisering af de nationale statistikker eller af andre grunde; revisioner af ENS-95 eller ændringer af metodologien i ENS-95 vedtages af Rådet eller Kommissionen efter traktatens kompetence- og procedureregler og efter Rådets forordning (EF) nr. 2223/96;

(6) artikel 8, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 fastsætter, at det gamle europæiske nationalregnskabssystem fortsat anvendes som led i proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud i en overgangsperiode indtil fremsendelsen af oplysninger den 1. september 1999 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 3605/93 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 og 2 affattes således:

»Artikel 1

1. Med henblik på protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud og denne forordning defineres begreberne i stk. 1-5 i overensstemmelse med det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab (herefter benævnt »ENS-95«), der blev indført ved Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996. Koderne i parentes henviser til ENS-95.

⁽¹⁾ EFT L 332 af 31.12.1993, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 310 af 30.11.1996, s. 1.

2. »Offentlig« betyder »offentlig forvaltning og service« (S.13) (herefter benævnt den offentlige sektor), der er underopdelt i undersektorerne »statslig forvaltning og service« (S.1311), »offentlig forvaltning og service på delstatsniveau« (S.1312), »kommunal forvaltning og service« (S.1313) og »sociale kasser og fonde« (S.1314), med undtagelse af kommercielle transaktioner som defineret i ENS-95.

Udelukkelsen af kommercielle transaktioner indebærer, at den »offentlige sektor« (S.13) alene omfatter de institutionelle enheder, hvis væsentligste funktion er at frembringe ikke-markedsmæssige tjenester.

3. »Det offentlige underskud (overskud)« er den »offentlige sektors« (S.13) nettofordringerserhvervelse (B.9) som defineret i ENS-95. Det rentebeløb, der indgår i det offentlige underskud, er renterne (D.41) som defineret i ENS-95.

4. »Offentlige investeringer« er den »offentlige sektors« (S.13) faste bruttoinvesteringer (P.51) som defineret i ENS-95.

5. »Den offentlige gæld« er den samlede nominelle værdi af den »offentlige sektors« (S.13) udestående forpligtelser pr. 31. december med undtagelse af de forpligtelser, for hvilke de hertil svarende aktiver holdes af den »offentlige sektor« (S.13).

Den offentlige gæld består af den »offentlige sektors« forpligtelser af følgende art: sedler og mønt samt indskud (AF.2), værdipapirer undtagen aktier, ekskl. finansielle derivater (AF.33) og lån (AF.4) som defineret i ENS-95.

Den nominelle værdi af en forpligtelse, der er udestående pr. 31. december, er den pålydende værdi.

En indeksreguleret forpligtelses nominelle værdi svarer til den pålydende værdi justeret med den indeksregulerede kapitalforøgelse pr. 31. december.

Forpligtelser i udenlandsk valuta omregnes til national valuta til den repræsentative markedskurs på årets sidste arbejdsdag, med undtagelse af forpligtelser, for hvilke valutakursrisikoen dækkes af kontraktlige aftaler. Disse forpligtelser omregnes til national valuta til den kurs, der er fastsat i aftalerne.

Artikel 2

Med henblik på protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud og denne forordning er bruttonationalproduktet i markedspriser (BNP mp) (B.1*g) som defineret i ENS-95.

- 2) I artikel 4, stk. 2, andet led, ændres koderne for undersektorerne S61, S62 og S63 til koderne S.1311, S.1312, S.1313 og S.1314.
- 3) I artikel 5 ændres ordene »og renteudgifter« til ordene »og (konsoliderede) renteudgifter«.
- 4) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

I tilfælde af revision af ENS-95 eller ændring af metodologien i ENS-95, som skal vedtages af Rådet eller Kommissionen efter kompetence- og procedurereglerne i traktaten og forordning (EF) nr. 2223/96, indfører Kommissionen de nye henvisninger til ENS-95 i artikel 1, 2 og 4.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2000.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter

(1999/C 376 E/03)

KOM(1999) 438 endelig udg. — 1999/0190(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 15. september 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til Kommissionens initiativ,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter foregår ofte på internationalt plan;
- (2) det arbejde, der er udført i denne forbindelse i Europa-rådet, G8, OECD, Interpol og FN, er af stor betydning, men bør suppleres med en indsats fra EU's side;
- (3) visse former for svig i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter er blevet så alvorlige og har udviklet sig på en sådan måde, at det er nødvendigt at finde overordnede løsninger ifølge henstilling nr. 18 i handlingsplanen til bekæmpelse af organiseret kriminalitet⁽¹⁾, vedtaget af Det Europæiske Råd på mødet i Amsterdam den 16. og 17. juni 1997, samt punkt 46 i Rådets og Kommissionens handlingsplan for hvorledes Amsterdamtraktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres⁽²⁾ vedtaget af Det Europæiske Råd på mødet i Wien den 11. og 12. december 1998, skal der gøres en indsats på dette område;
- (4) målene for denne rammeafgørelse, at sikre at svig og forfalskning i forbindelse med alle andre former for betalingsmidler end kontanter behandles som strafbare handlinger og sanktioneres i alle medlemsstaterne med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; de kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet bedre opfyldes af Den Europæiske Union i betragtning af de pågældende strafbare handlingers internationale karakter i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet omfatter denne rammeafgørelse kun, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, og er ikke mere vidtgående end, hvad der kræves hertil;
- (5) denne rammeafgørelse bør bidrage til at bekæmpe svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter; til denne bekæmpelse bidrager også andre instrumenter, der allerede er vedtaget af Rådet, så som Fælles aktion 98/428/RIA⁽³⁾ vedrørende oprettelse af et europæisk retligt netværk, Fælles aktion 98/733/RIA⁽⁴⁾ om at gøre det strafbart at deltage i en kriminel organisation i Den Europæiske Unions medlemsstater, Fælles aktion 98/699/RIA⁽⁵⁾ vedrørende hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold samt Rådets afgørelse af 29. april 1999 om udvidelse af Europol's mandat til også at omfatte forfalskning af penge og betalingsmidler⁽⁶⁾;
- (6) Kommissionen har den 1. juli 1998 forelagt Rådet meddelelsen »Rammer for en aktion vedrørende bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter«⁽⁷⁾, som anbefaler en EU-politik, som omfatter både forebyggende og repressive aspekter af problemet;
- (7) nævnte meddelelse indeholder et udkast til fælles aktion som et af elementerne i en sådan overordnet strategi; dette dokument har dannet udgangspunkt for denne rammeafgørelse;
- (8) beskrivelsen af de forskellige former for adfærd, som bør gøres strafbare i forbindelse med svig med og forfalskning af andre betalingsmidler end kontanter, må nødvendigvis dække hele spektret af de aktiviteter, der i denne henseende tilsammen udgør en trussel om organiseret kriminalitet;
- (9) der er behov for at kategorisere disse former for adfærd som strafbare handlinger i samtlige medlemsstater og indføre sanktioner, som er effektive, står i forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, over for fysiske og juridiske personer, der har begået eller holdes ansvarlige for sådanne lovovertrædelser, ligesom de pågældende lovovertrædelser bør anses for at være omfattet af lovgivningen til bekæmpelse af hvidvaskning af penge;
- (10) det er nødvendigt, at medlemsstaterne rådfører sig med hinanden, når mere end en medlemsstat har straffemyndigheder over samme lovovertrædelse;

⁽¹⁾ EFT C 251 af 15.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ EFT C 19 af 23.1.1999, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT L 351 af 29.12.1998, s. 7.

⁽⁵⁾ EFT L 333 af 9.12.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT C 149 af 28.5.1999, s. 16.

⁽⁷⁾ KOM(1998) 395 endelig udg.

(11) der er også behov for, at medlemsstaterne sikrer et effektivt samarbejde med de private myndigheder og organer, der står for forvaltning, overvågning og tilsyn med betalingssystemerne, og at medlemsstaterne yder hinanden gensidig bistand i videst muligt omfang —

2. I denne rammeafgørelse fortolkes en medlemsstats »egne statsborgere« i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957.

Artikel 2

Adfærdsbeskrivelser

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Definitioner

1. Uden at det berører mere specifikke definitioner i medlemsstaternes lovgivning, forstås i denne rammeafgørelse ved:

- a) »betalingsinstrument (bortset fra kontanter)«: et instrument, bortset fra lovlige betalingsmidler (dvs. sedler og mønter), som alene eller sammen med et andet (betalings)instrument gør det muligt for den lovlige indehaver/betaler at opnå penge eller værdi, at foretage eller modtage betalinger for varer, tjenesteydelser eller enhver anden ting af værdi, at afgive en ordre eller besked, hvori der anmodes om eller på anden måde tillades overførsel af midler (i form af et pengekrav på en part) til en betalingsmodtagers ordre
- b) »betalingstransaktion«: opnåelse af penge eller værdi, foretagelse eller modtagelse af betalinger for varer, tjenesteydelser eller enhver anden ting af værdi, og/eller afgivelse af en ordre eller besked, hvori der anmodes om eller på anden måde tillades overførsel af midler (i form af et pengekrav på en part) til en betalingsmodtagers ordre, ved hjælp af et betalingsinstrument
- c) »apparat til fremstilling af udstyr«: enhver form for apparatur (herunder software), der er konstrueret eller bearbejdet med henblik på at skaffe adgang til, fremstille eller ændre et betalingsinstrument eller en betalingstransaktion, helt eller delvis, herunder apparatur, der er konstrueret eller bearbejdet til at forandre eller ændre oplysninger eller data, som fremføres på eller i et betalingsinstrument eller en betalingstransaktion
- d) »juridisk person«: enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale ret, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer
- e) »hvidvaskning af penge«: adfærd som defineret i artikel 1, tredje led, i Rådets direktiv 91/308/EØF (¹).

De foranstaltninger, der fastlægges i artikel 3-6, vedrører følgende former for forsætlig adfærd:

- a) uretmæssig tilegnelse af et betalingsinstrument
- b) forfalskning eller efterligning af et betalingsinstrument
- c) bevidst omgang med et betalingsinstrument uden indehaverens tilladelse
- d) bevidst besiddelse af et uretmæssigt tilegnet, forfalsket eller efterlignet betalingsinstrument
- e) bevidst brug af et uretmæssigt tilegnet, forfalsket eller efterlignet betalingsinstrument og bevidst accept af en betaling, der foretages under sådanne omstændigheder
- f) bevidst uautoriseret brug af identifikationsdata til initiering eller gennemførelse af en betalingstransaktion
- g) bevidst brug af fiktive identifikationsdata til initiering eller gennemførelse af en betalingstransaktion
- h) manipulation af relevante data, herunder kontooplysninger eller andre identifikationsdata, til initiering eller gennemførelse af en betalingstransaktion
- i) uautoriseret videregivelse af identifikationsdata til initiering eller gennemførelse af en betalingstransaktion
- j) uautoriseret fremstilling af, omgang med, besiddelse eller brug af specialtilpasset udstyr eller elementer af betalingsinstrumenter med henblik på at
 - fremstille eller ændre et betalingsinstrument eller en del deraf
 - udvise den svigagtige adfærd, der er beskrevet i litra f) — i).

De i første afsnit nævnte foranstaltninger vedrører også medvirken eller anstiftelse til eller anden forsætlig deltagelse i opnåelse af værdier eller en pengemæssig fordel ved enhver sådan adfærd.

(¹) EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

Artikel 3

Foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan

1. Hver medlemsstat kategoriserer de former for adfærd, der er anført i artikel 2, som strafbare handlinger.

2. Hver medlemsstat fastsætter, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for de lovovertrædelser, der er omhandlet i stk. 1, og som, for at skaffe dem vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på:

- a) beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller
- b) beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller
- c) beføjelse til at udøve intern kontrol inden for den juridiske person.

3. Hver medlemsstat sikrer, at sanktionerne for de i stk. 1 omhandlede lovovertrædelser

a) for så vidt angår fysiske personer, er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, straf i form af frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering

b) for så vidt angår juridiske personer, er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder, idet disse sanktioner kan omfatte andre sanktioner som f.eks.

- i) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud
- ii) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed
- iii) anbringelse under retsligt opsyn
- iv) likvidation efter retskendelse.

4. De lovovertrædelser, der er omhandlet i stk. 1, betragtes som grov kriminalitet, der falder ind under anvendelsesområdet for Fælles aktion 98/699/RIA.

Artikel 4

Retlig kompetence

1. Hver medlemsstat udvider sin straffemyndighed til at omfatte de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 3, når:

- a) lovovertrædelserne helt eller delvis er begået på dens område
- b) gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat.

Med forbehold af bestemmelserne i stk. 2 kan enhver medlemsstat begrænse udøvelsen af sin straffemyndighed til de i litra a) fastlagte omstændigheder. En medlemsstat, som ikke anvender en sådan begrænsning, kan dog kun udøve sin straffemyndighed i henhold til litra b) under særlige omstændigheder eller på særlige betingelser.

2. Hvis en medlemsstat ikke udleverer sine egne statsborgere, fastlægger den sin straffemyndighed med hensyn til de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 3, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens område.

En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er under mistanke for i en anden medlemsstat at have begået en af de i artikel 3 omhandlede strafbare handlinger, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på en eventuel retsforfølgning.

For at muliggøre retsforfølgning oversendes akter, oplysninger og bevismidler vedrørende den strafbare adfærd i overensstemmelse med procedurerne i artikel 6 i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957.

Den begærende medlemsstat underrettes om procedurernes indledning og udfald.

Artikel 5

Samarbejde fra offentlige og private myndigheder og organer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de offentlige og private myndigheder og organer, der står for forvaltning, overvågning og tilsyn med betalings-systemerne, samarbejder med de myndigheder, der har ansvaret for efterforskningen og forfølgningen af de lovovertrædelser, der er omhandlet i denne rammeafgørelse.

Disse myndigheder og organer skal navnlig:

- a) på eget initiativ underrette vedkommende myndigheder, når der er rimelig grund til at antage, at der er begået en af disse lovovertrædelser
- b) på begæring eller eget initiativ give de pågældende myndigheder alle relevante oplysninger.

2. Med hensyn til behandling af personoplysninger skal der i forbindelse med gennemførelsen af stk. 1 sikres et beskyttelsesniveau, som svarer til den beskyttelse, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾. Data må kun anvendes til de formål, til hvilke de er tilvejebragt.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

*Artikel 6***Samarbejde mellem medlemsstaterne**

1. I overensstemmelse med gældende konventioner, multilaterale eller bilaterale aftaler eller arrangementer yder medlemsstaterne i videst muligt omfang hinanden gensidig bistand i forbindelse med retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omhandlet i denne rammeafgørelse.

2. Når flere medlemsstater har straffemyndighed med hensyn til de lovovertrædelser, der er omhandlet i denne rammeafgørelse, rådfører staterne sig med hinanden med henblik på at samordne deres indsats, således at der foretages en effektiv retsforfølgning.

*Artikel 7***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme denne rammeafgørelse senest den 31. december 2000. De underretter straks Kommissionen herom og tilsender denne teksten til de foranstaltninger, der tjener til gennemførelse af rammeafgørelsen.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til denne rammeafgørelse, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Kommissionen forelægger senest to år efter ikrafttrædelsen en beretning til Rådet om medlemsstaternes efterlevelse af deres forpligtelser i henhold til denne rammeafgørelse.

*Artikel 8***Ikrafttræden**

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

*Artikel 9***Adressater**

Denne rammeafgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Fællesskabets institutioner og organer og om fri udveksling af sådanne oplysninger

(1999/C 376 E/04)

(EØS-relevant tekst)

KOM(1999) 337 endelig. udg. — 1999/0153(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 17. september 1999)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 286,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Traktatens artikel 286 kræver, at fællesskabsretsakter om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling og fri udveksling af personoplysninger skal gælde for Fællesskabets institutioner og organer;
- (2) et fuldt udviklet system for beskyttelse af personoplysninger kræver ikke blot, at der fastlægges rettigheder for de registrerede samt forpligtelser for dem, der behandler personoplysninger, men også, at der indføres passende sanktioner over for dem, som ikke overholder bestemmelserne, og oprettes en uafhængig kontrolinstans til at forestå overvågningen;
- (3) traktatens artikel 286, stk. 2, kræver, at der skal oprettes en uafhængig kontrolinstans, der skal have ansvaret for at overvåge gennemførelsen af sådanne fællesskabsretsakter i Fællesskabets institutioner og organer;
- (4) traktatens artikel 286, stk. 2, kræver, at der om nødvendigt skal vedtages andre relevante bestemmelser;
- (5) en forordning er nødvendig for at give den enkelte rettigheder, der kan håndhæves retligt, og for at klargøre de behandlingsforpligtelser, der påhviler registeransvarlige inden for fællesskabsinstitutioner og fællesskabsorganer, samt for at oprette en uafhængig kontrolinstans, der skal have ansvaret for den eksterne overvågning af behandling inden for Fællesskabet;
- (6) principperne om databeskyttelse skal gælde for alle former for oplysninger om en identificeret eller identificerbar person; til bestemmelse af, om en person er identificerbar, skal alle de midler, der sandsynligvis og inden for rimelighedens grænser vil blive benyttet af enten den registeransvarlige eller enhver anden person til at identificere den pågældende person, tages i betragtning; principperne om beskyttelse bør ikke gælde for oplysninger, der er gjort

anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere er identificerbar;

- (7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og en fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ kræver af medlemsstaterne, at de skal sikre en beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger med henblik på at sikre en fri udveksling af personoplysninger i Fællesskabet;
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽²⁾ uddyber og supplerer direktiv 95/46/EF med hensyn til behandling af personoplysninger inden for telesektoren;
- (9) forskellige andre fællesskabsforanstaltninger, bl.a. dem, der er vedtaget som led i den gensidige bistand mellem medlemsstaternes offentlige myndigheder og Kommissionen, tager ligeledes sigte på at uddybe og supplere direktiv 95/46/EF inden for de sektorer, de vedrører;
- (10) reglerne for beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger skal anvendes konsekvent og ensartet overalt i Fællesskabet;
- (11) sigtet er både at garantere en effektiv overholdelse af reglerne for beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og en fri udveksling af personoplysninger mellem medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner og organer og mellem Fællesskabets institutioner og organer indbyrdes som led i udøvelsen af deres respektive hverv;
- (12) dette kan bedst opnås, hvis der vedtages bestemmelser, der er bindende for Fællesskabets institutioner og organer; sådanne bestemmelser skal gælde for enhver form for behandling af personoplysninger, der finder sted i Fællesskabets institutioner og organer som led i udøvelsen af de hverv, som traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og traktaten om Den Europæiske Union tildeler dem;

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

- (13) bestemmelserne skal være de samme som dem, der gælder i forbindelse med harmonisering af national lovgivning eller ved gennemførelse af andre af Fællesskabets politikker, f.eks. inden for gensidig bistand; det kan dog være nødvendigt at uddybe og supplere bestemmelserne for at sikre en beskyttelse i forbindelse med behandling af personoplysninger i Fællesskabets institutioner og organer;
- (14) dette gælder for de rettigheder, der tilkommer de fysiske personer, hvis oplysninger gøres til genstand for behandling, for de forpligtelser, der påhviler de fællesskabsinstitutioner og fællesskabsorganer, der udfører behandlingen, og for de beføjelser, der tildeles den uafhængige kontrolinstans, som skal have ansvaret for at påse, at denne forordning anvendes korrekt;
- (15) behandling af personoplysninger til udførelse af de opgaver, som Fællesskabets institutioner og organer udfører i samfundets interesse, omfatter enhver behandling af personoplysninger, der er nødvendig af hensyn til forvaltningen af disse institutioner og organer og deres funktion;
- (16) for at forhindre ikke-autoriseret brug kan det være nødvendigt at føre tilsyn med de edb-net, der drives under en fællesskabsinstitution og et fællesskabsorgans kontrol; EU's tilsynsførende for databeskyttelse bør fastsætte, hvorvidt og på hvilke betingelser dette kan ske;
- (17) Rådets forordning (EF) nr. 322/97 af 17. februar 1997 om EF-statistikker ⁽¹⁾ gælder i henhold til dens artikel 21 med forbehold af direktiv 95/46/EF;
- (18) af gennemsigtighedshensyn er det nødvendigt at offentliggøre yderligere oplysninger om anvendelsen af denne forordning, bl.a. en liste over de fællesskabsinstitutioner og fællesskabsorganer, der er underlagt denne forordning;
- (19) Gruppen vedrørende Beskyttelse af Personer i forbindelse med Behandling af Personoplysninger, der blev nedsat ved artikel 29 har afgivet udtalelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Forordningens formål

1. De institutioner og organer, som er oprettet ved eller på grundlag af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, i det følgende benævnt »fællesskabsinstitutioner og fællesskabsorganer«, sikrer i overensstemmelse med denne forordning beskyttelsen af fysiske personers grundlæggende

rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger.

2. Den uafhængige kontrolinstans, der oprettes ved denne forordning (i det følgende benævnt »EU's tilsynsførende for databeskyttelse«), påser, at denne forordnings bestemmelser overholdes i forbindelse med samtlige behandlingstransaktioner, der finder sted i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »personoplysninger« enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar person forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for denne persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet
- b) »behandling af personoplysninger« (»behandling«) enhver operation eller række af operationer - med eller uden brug af elektronisk databehandling - som personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, optagelse, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, selektion, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver form for overladelse, sammenstilling eller samkøring samt blokering, sletning eller tilintetgørelse
- c) »register med personoplysninger« (»register«) enhver struktureret samling af personoplysninger, der er tilgængelige efter bestemte kriterier, hvad enten denne samling er placeret centralt, decentralt eller er fordelt på et funktionsbestemt eller geografisk grundlag
- d) »den registeransvarlige« den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, det generaldirektorat, det kontor eller enhver anden organisatorisk enhed, der alene eller sammen med andre afgør, til hvilket formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger; er formålet med og hjælpemidlerne ved behandlingen fastlagt ved en bestemt fællesskabsretsakt, kan den registeransvarlige eller de specifikke kriterier for udpegning af denne angives i en sådan fællesskabsretsakt
- e) »registerfører« den fysiske eller juridiske person, offentlig myndighed, institution eller ethvert andet organ, der behandler personoplysninger på den registeransvarliges vegne
- f) »tredjemand« enhver anden fysisk eller juridisk person, offentlig myndighed eller institution eller ethvert andet organ end den registrerede, den registeransvarlige, registerføreren og de personer under den registeransvarliges eller registerføreren direkte myndighed, der er beføjet til at behandle oplysningerne

⁽¹⁾ EFT L 52 af 22.2.1997, s. 1.

- g) »modtager« den fysiske eller juridiske person, offentlige myndighed eller institution eller ethvert andet organ, hvortil oplysningerne meddeles, uanset om der er tale om en tredjemand; myndigheder, som vil kunne få meddelt oplysninger som led i en isoleret forespørgsel, betragtes ikke som modtagere
- h) »den registreredes samtykke« enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilliger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.

Artikel 3

Anvendelsesområde

- Denne forordning anvendes på behandling af personoplysninger, der finder sted i samtlige fællesskabsinstitutioner og -organer.
- Denne forordning anvendes på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af edb, samt på ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BETINGELSER FOR LOVLIG BEHANDLING AF PERSONOPLYSNINGER

Afdeling 1

Principper vedrørende oplysningernes pålidelighed

Artikel 4

- Personoplysninger:
 - skal behandles rimeligt og lovligt
 - skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke senere gøres til genstand for behandling, der er uforenelig med disse formål. Senere behandling af oplysninger til historiske, statistiske eller videnskabelige formål anses ikke for at være uforenelig med disse formål, såfremt den registeransvarlige giver de fornødne garantier, især til sikring af, at oplysningerne kun behandles til sådanne formål
 - skal være tilstrækkelige og relevante og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil de indsamles, og til de formål, hvortil de senere behandles
 - skal være korrekte og om nødvendigt ajourførte; der skal tages ethvert rimeligt skridt til at slette eller berigtige oplysninger, der er urigtige eller ufuldstændige i forhold til de formål, hvortil de indsamles, eller i forbindelse med hvilke de behandles på et senere tidspunkt
 - må ikke opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil de indsamles, eller i forbindelse med hvilke de behandles på et senere tidspunkt. Fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet

fastsætter de fornødne garantier for personoplysninger, der til historiske, statistiske eller videnskabelige formål opbevares længere end i ovennævnte periode, især med hensyn til anonymisering.

- Det påhviler den registeransvarlige at sikre, at stk. 1 overholdes.

Afdeling 2

Kriterier for legitim behandling af oplysninger

Artikel 5

Lovlig behandling af personoplysninger

Behandling af personoplysninger må kun finde sted, hvis:

- behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse på grundlag af en lov eller legitimt henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt, eller
- behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som gælder for den registeransvarlige, eller
- behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelsen af foranstaltninger, der træffes på dennes anmodning forud for indgåelsen af en sådan kontrakt, eller
- den registrerede utvetydigt har givet sit samtykke, eller
- behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes vitale interesser.

Artikel 6

Yderligere behandling til forskriftsmæssige formål

- Behandling af personoplysninger til andre formål end dem, hvortil de indsamles, må kun finde sted, hvis ændringen af behandlingsformålet udtrykkeligt er tilladt i henhold til fællesskabsinstitutionens eller fællesskabsorganets interne regler.
- Behandling af personoplysninger må finde sted med henblik på at sikre overholdelse af finansielle og budgetmæssige retsforskrifter, selv om oplysningerne ikke er indsamlet til dette formål.
- Personoplysninger, der alene indsamles med det formål at varetage sikkerheden i eller føre kontrol med behandlingssystemer eller behandlingstransaktioner, må ikke anvendes til andre formål, med undtagelse af formålene i artikel 18, stk. 1, litra a).

Artikel 7

Videregivelse af personoplysninger inden for og mellem Fællesskabets institutioner og organer

1. Personoplysninger må kun videregives inden for eller til andre af Fællesskabets institutioner og organer, hvis oplysningerne er nødvendige af hensyn til den legitime udførelse af opgaver, der henhører under modtagerens kompetenceområde.

2. Den registeransvarlige og modtageren bærer ansvaret for lovligheden af videregivelsen.

Den registeransvarlige skal kun verificere modtagerens kompetenceområde og legitimiteten af anmodningen om videregivelse. Hvis der opstår tvivl om legitimiteten af videregivelsen, skal den registeransvarlige dog også kontrollere nødvendigheden af videregivelsen.

Modtageren skal sikre, at nødvendigheden af videregivelsen efterfølgende kan verificeres.

Artikel 8

Videregivelse af personoplysninger til personer og organer, der ikke er fællesskabsinstitutioner eller fællesskabsorganer, og som er beliggende i en af medlemsstaterne

1. Personoplysninger må kun videregives til personer og organer, der er beliggende i en af medlemsstaterne, hvis modtageren godtgør nødvendigheden af videregivelsen af oplysningerne, og hvis der ikke er grund til at formode, at den registreredes legitime interesser vil kunne lide skade derved.

2. Modtageren må kun gøre personoplysningerne til genstand for behandling til de formål, hvortil de blev videregivet.

Artikel 9

Videregivelse af personoplysninger til personer og organer, der ikke er fællesskabsinstitutioner eller fællesskabsorganer, og som ikke er underlagt direktiv 95/46/EF

1. Videregivelse af personoplysninger til personer og organer, der ikke er fællesskabsinstitutioner eller fællesskabsorganer og ikke er underlagt national databeskyttelseslovgivning i medfør af artikel 4 i direktiv 95/46/EF, må kun finde sted, hvis modtagerens land eller den modtagende internationale organisation sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, og oplysningerne alene videregives med henblik på udførelsen af opgaver, der ligger inden for den registeransvarliges kompetenceområde, og kravene i artikel 4, stk. 1, litra b), i nærværende forordning er opfyldt.

2. Vurderingen af, om beskyttelsesniveauet i det pågældende land eller den pågældende internationale organisation er tilstrækkeligt, sker på grundlag af samtlige de forhold, der har indflydelse på en videregivelse eller en type videregivelse af oplysninger; til grund for vurderingen lægges navnlig oplysningernes art, den eller de påtænkte behandlingsformål og

varighed, det endelige bestemmelsessted (land eller internationale organisation), de retsregler — almindelige regler eller sektorregler — der er i kraft i det pågældende land eller den pågældende internationale organisation, samt de regler for god forretningsskik og de sikkerhedsforanstaltninger, der gælder i landet eller den internationale organisation.

3. Fællesskabsinstitutionerne og fællesskabsorganerne skal underrette Kommissionen og EU's tilsynsførende for databeskyttelse, hvis de finder, at det pågældende land eller den pågældende internationale organisation ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i overensstemmelse med stk. 2.

4. Konstaterer Kommissionen, bistået af det udvalg, som er oprettet ved artikel 31, stk. 1, i direktiv 95/46/EF, at et land eller en international organisation sikrer eller ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i overensstemmelse med stk. 2 i nærværende artikel, træffer fællesskabsinstitutionerne eller fællesskabsorganerne de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Kommissionens afgørelse.

Afgørelsen vedtages efter forvaltningsproceduren i artikel 4 i Rådets afgørelse 1999/468/EF⁽¹⁾ med forbehold af artikel 8 i nævnte afgørelse.

Det i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum fastsættes til tre måneder.

5. Uanset stk. 1 må fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet videregive personoplysninger, hvis:

- a) den registrerede utvetydigt har givet sit samtykke til den påtænkte videregivelse, eller
- b) videregivelsen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt mellem den registrerede og den registeransvarlige eller af hensyn til gennemførelsen af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan kontrakt, eller
- c) videregivelsen er nødvendig af hensyn til indgåelsen eller udførelsen af en kontrakt, der i den registreredes interesse er indgået mellem den registeransvarlige og tredjemand, eller
- d) videregivelsen er nødvendig eller følger af retsregler for at beskytte en vigtig samfundsinteresse eller for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, eller
- e) videregivelsen er nødvendig for at beskytte den registreredes vitale interesser, eller
- f) videregivelsen finder sted fra et register, der ifølge fællesskabsretten er beregnet til at informere offentligheden, og som er tilgængeligt for offentligheden generelt eller for personer, der kan godtgøre at have en legitim interesse heri, i det omfang de i fællesskabsretten fastsatte betingelser for offentlig tilgængelighed er opfyldt i det pågældende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

6. Fællesskabsinstitutionen og fællesskabsorganet skal underrette EU's tilsynsførende for databeskyttelse om (kategorier af) tilfælde, hvor den eller det har anvendt stk. 5.

Afdeling 3

Behandlinger vedrørende særlige kategorier af oplysninger

Artikel 10

1. Behandling af personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssigt tilhørsforhold og oplysninger om helbredsforhold og seksuelle forhold er forbudt.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis:

- a) den registrerede udtrykkeligt har givet sit samtykke til en sådan behandling, medmindre det fastsættes i fællesskabsinstitutionens eller fællesskabsorganets interne regler, at forbuddet i stk. 1 ikke kan ophæves ved den registreredes samtykke, eller
- b) behandlingen er nødvendig af hensyn til overholdelsen af den registeransvarliges forpligtelser og specifikke rettigheder på beskæftigelsesområdet, i det omfang dette er tilladt i henhold til fællesskabsretten eller bestemmelser til gennemførelse af fællesskabsretten eller vedtages af EU's tilsynsførende for databeskyttelse, der yder passende garantier, eller
- c) behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser i tilfælde, hvor den pågældende ikke fysisk eller retligt er i stand til at give sit samtykke, eller
- d) behandlingen vedrører oplysninger, som klart offentliggøres af den registrerede, eller er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, eller
- e) behandlingen foretages af et almennyttigt organ, der er en retlig enhed integreret i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan, og som ikke er omfattet af de nationale bestemmelser om beskyttelse af oplysninger i medfør af artikel 4 i direktiv 95/46/EF, og hvis sigte er af politisk, filosofisk, religiøs eller faglig art, hvis behandlingen sker som led i organets legitime aktiviteter og med de fornødne garantier, og på betingelse af, at behandlingen alene vedrører organets medlemmer eller personer, der på grund af organets formål er i regelmæssig kontakt med det, og at oplysningerne ikke videregives til tredjemand uden den registreredes samtykke.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis behandlingen af oplysningerne er nødvendig med henblik på forebyggende medicin, medicinsk diagnose, vurdering af den medicinske egnethed for

ansættelse, sygepleje eller patientbehandling eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, og hvis behandlingen af oplysningerne foretages af en erhvervsudøvende i sundhedssektoren, der har tavshedspligt, eller af en anden person med en tilsvarende tavshedspligt.

4. Med forbehold af, at der gives tilstrækkelige garantier, kan EU's tilsynsførende for databeskyttelse af grunde, der vedrører hensynet til vigtige samfundsinteresser, fastsætte andre undtagelser end dem, der er nævnt i stk. 2.

5. Behandling af oplysninger om lovovertrædelser, straffedomme eller sikkerhedsforanstaltninger må kun foretages, hvis dette er tilladt efter fællesskabsretten eller et andet retligt instrument vedtaget med EU-traktaten som retsgrundlag, der fastsætter passende specifikke garantier, eller hvis dette tillades af EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

6. EU's tilsynsførende for databeskyttelse fastsætter, på hvilke betingelser et personnummer eller et andet alment identifikationsmiddel benyttes i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan må gøres til genstand for behandling.

Afdeling 4

Oplysningspligt over for den registrerede

Artikel 11

Oplysningspligt ved indsamling af oplysninger hos den registrerede

1. Den registeransvarlige skal give den registrerede, hos hvem og om hvem der indsamles oplysninger, mindst følgende oplysninger, medmindre den pågældende i forvejen er bekendt hermed:

- a) den registeransvarliges identitet
- b) formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt
- c) modtagerne eller kategorierne af modtagere af oplysningerne
- d) om det er obligatorisk eller frivilligt at besvare spørgsmålene samt de mulige følger af at undlade at svare
- e) eksistensen af en ret til indsigt i og til berigtigelse af oplysninger vedrørende ham selv
- f) alle yderligere oplysninger som f.eks.
 - retsgrundlaget for den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt
 - tidsfristerne for opbevaring af oplysningerne
 - retten til til enhver tid at henvende sig til EU's tilsynsførende for databeskyttelse

for så vidt som yderligere oplysninger er nødvendige under hensyntagen til de konkrete omstændigheder, hvorunder oplysningerne indsamles, for at garantere en fair behandling af oplysningerne i forhold til den registrerede.

2. Uanset stk. 1 kan oplysningspligten helt eller delvis udsættes, så længe dette er nødvendigt for at opfylde en statistisk undersøgelses legitime formål i lyset af dens emne eller karakter. Oplysningspligten genindtræder, så snart grunden til, at oplysningerne ikke må afgives, ikke længere er til stede, medmindre dette er åbenbart urimeligt eller uigennemførligt. I så fald skal oplysningerne gives, så snart disse omstændigheder på et senere tidspunkt ikke længere er til stede.

Artikel 12

Oplysningspligt, når oplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede

1. Når oplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede, skal den registeransvarlige ved optagelsen af personoplysningerne, eller, hvis oplysningerne påtænkes videregivet til tredjeemand, senest når oplysningerne første gang videregives, give den registrerede mindst følgende oplysninger, medmindre den pågældende i forvejen er bekendt hermed:

- a) den registeransvarliges identitet
- b) formålene med behandlingen
- c) hvilken type oplysninger der er tale om
- d) modtagerne eller kategorierne af modtagere
- e) eksistensen af en ret til indsigt i og til berigtigelse af oplysninger vedrørende ham selv
- f) alle yderligere oplysninger som f.eks.:

— retsgrundlaget for den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt

— tidsfristerne for opbevaring af oplysningerne

— retten til til enhver tid at rette henvendelse til EU's tilsynsførende for databeskyttelse

— hvor oplysningerne stammer fra, medmindre den registeransvarlige ikke kan give denne oplysning på grund af tavshedspligt

for så vidt som yderligere oplysninger er nødvendige under hensyntagen til de konkrete omstændigheder, hvorunder oplysningerne indsamles, for at garantere en fair behandling af oplysningerne i forhold til den registrerede.

2. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis videregivelse af sådanne oplysninger i forbindelse med bl.a. behandling til statistiske formål eller med henblik på historisk eller videnskabelig forskning viser sig umulig eller kræver en ufor-

holdsømmæssig stor indsats, eller optagelsen eller videregivelsen af oplysningerne er udtrykkeligt reguleret ved fællesskabsretten. I så fald yder fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet passende garantier.

Afdeling 5

Den registreredes ret til indsigt

Artikel 13

Ret til indsigt

Enhver registreret har til enhver tid ret til hos den registeransvarlige uden unødigt ventetid og vederlagsfrit at få oplyst:

- a) om der behandles oplysninger vedrørende den pågældende selv
- b) hvad formålene er med behandlingen, hvilken type oplysninger der er tale om, og hvilke modtagere eller kategorier af modtagere oplysningerne videregives til
- c) i letforståelig form, hvilke oplysninger der gøres til genstand for behandling, og i videst muligt omfang, hvor oplysningerne stammer fra
- d) hvilken logik der ligger til grund for enhver edb-baseret afgørelse vedrørende den pågældende selv.

Artikel 14

Berigtigelse

Den registeransvarlige skal efter anmodning fra den registrerede uden tøven berigtige urigtige eller ufuldstændige personoplysninger.

Artikel 15

Blokering

1. Personoplysninger skal blokeres, hvis:
 - a) oplysningernes rigtighed bestrides af den registrerede, og det ikke kan fastslås, om oplysningerne er rigtige eller urigtige
 - b) den registeransvarlige ikke længere har behov for dem til udførelsen af sine opgaver, men fortsat har opbevaret dem som bevismiddel
 - c) behandlingen var ulovlig, og den registrerede modsætter sig sletning og i stedet kræver blokering af oplysningerne.

2. I edb-baserede registre skal blokering i princippet ske med tekniske hjælpemidler. Det forhold, at personoplysninger er blokeret, skal angives i registret på en sådan måde, at det står klart, at de pågældende personoplysninger ikke kan benyttes.

3. Blokerede personoplysninger må bortset fra opbevaringen af dem kun gøres til genstand for behandling, hvis de skal fungere som bevismiddel, den registrerede har givet sit samtykke hertil, eller der er tale om grunde, der er baseret på en tredjemands lovmæssige interesser.

Artikel 16

Sletning

1. Personoplysninger skal slettes, hvis behandlingen af dem var ulovlig, navnlig hvis bestemmelserne i afdeling 1, 2 og 3 i kapitel II er blevet overtrådt.

2. Personoplysninger skal slettes, hvis den registeransvarlige ikke længere har behov for dem til udførelsen af sine opgaver, og der ikke er grund til at tro, at den registreredes interesser vil kunne lide skade som følge af sletningen.

Artikel 17

Underretning af tredjemand

Den registeransvarlige skal underrette tredjemand, til hvem oplysninger er blevet videregivet, om enhver berigtigelse, sletning eller blokering, medmindre dette viser sig umuligt eller kræver en uforholdsmæssig stor indsats.

Afdeling 6

Undtagelser og begrænsninger

Artikel 18

1. Fællesskabets institutioner og organer kan begrænse anvendelsen af artikel 4, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13 og 33 og artikel 34, stk. 1, hvis en sådan begrænsning er en nødvendig foranstaltning af hensyn til:

- a) forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager
- b) væsentlige økonomiske eller finansielle interesser hos en medlemsstat eller Den Europæiske Union, herunder monetære, budgetmæssige og skattemæssige forhold
- c) beskyttelsen af den registrerede eller andres rettigheder eller frihedsrettigheder
- d) en overvågnings-, tilsyns- eller reguleringsfunktion, der har tilknytning — selv lejlighedsvis — til offentlig myndighedsudøvelse i de tilfælde, der er omhandlet i litra a) og b).

2. Artikel 13-16 finder ikke anvendelse, hvis oplysningerne udelukkende gøres til genstand for behandling med henblik på videnskabelig forskning eller kun opbevares i form af personoplysninger nøjagtig så længe, som det er nødvendigt for alene at udarbejde statistikker, forudsat at der klart ikke er nogen risiko for at krænke den registreredes ret til privatlivets fred,

og den registeransvarlige yder passende lovmæssige garantier, navnlig for at sikre, at oplysningerne ikke anvendes til at træffe foranstaltninger eller afgørelser vedrørende en bestemt fysisk person.

3. Anvendes en begrænsning som fastsat i stk. 1, skal den registrerede oplyses om de vigtigste bevæggrunde, anvendelsen af begrænsningen er baseret på, og om hans ret til at henvende sig til EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

4. Så snart de bevæggrunde, anvendelsen af en begrænsning som fastsat i stk. 1 er baseret på, ophører med at eksistere, finder bestemmelserne i stk. 1 igen fuld anvendelse.

Afdeling 7

Indsigelser og klager

Artikel 19

Den registreredes indsigelsesret

Den registrerede har til enhver tid ret til af vægtige legitime grunde, der vedrører den pågældendes særlige situation, at gøre indsigelse mod, at oplysninger vedrørende ham selv gøres til genstand for behandling, undtagen i de tilfælde, der er omfattet af artikel 5, litra b), c) og d). Er der tale om berettiget indsigelse, må den pågældende behandling ikke længere omfatte de pågældende oplysninger.

Artikel 20

Den registreredes ret til at indgive klage

Den registrerede har til enhver tid ret til at indgive klage til EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

Artikel 21

Edb-baserede individuelle afgørelser

Enhver har ret til ikke at være undergivet afgørelser, der har retsvirkning for ham, eller som berører ham i væsentlig grad, og som alene er truffet på grundlag af en edb-baseret behandling af oplysninger, der er bestemt til at vurdere bestemte personlige forhold, f.eks. arbejdsindsats, pålidelighed eller adfærd, medmindre den pågældende afgørelse udtrykkeligt er hjemlet i en retsforordning, der også indeholder bestemmelser til beskyttelse af den registreredes legitime interesser.

Afdeling 8

Fortrolighed og behandlingssikkerhed

Artikel 22

Behandlingernes fortrolige karakter

Enhver, der handler under den registeransvarliges eller registerførerens opsyn, herunder registerføreren selv, og som har adgang til personoplysninger, må kun behandle oplysningerne efter instruks fra den registeransvarlige, bortset fra tilfælde der er fastsat i national lovgivning.

Artikel 23

Behandlingssikkerhed

1. Den registeransvarlige skal under hensyntagen til teknologiens stade og omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen træffe de tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der er nødvendige for at tilvejebringe et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau i forhold til de risici, behandlingen indebærer, og arten af de personoplysninger, der skal beskyttes.

2. Gøres personoplysninger til genstand for manuel behandling, skal der træffes passende foranstaltninger til især at forhindre ikke-autoriseret adgang, ubeføjet udbredelse, ændring, tilintetgørelse eller hændeligt tab.

3. Gøres personoplysninger til genstand for edb-baseret behandling, skal der træffes foranstaltninger til især at:

- a) forhindre ikke-autoriserede personer i at få adgang til edb-systemer, der behandler personoplysninger
- b) forhindre ikke-autoriseret konsultation, reproduktion, ændring eller fjernelse af lagermedier
- c) forhindre ikke-autoriseret indlæsning i hukommelsen samt ikke-autoriseret videregivelse, ændring eller sletning af lagrede personoplysninger
- d) forhindre ikke-autoriserede personer i at benytte databehandlingssystemer ved hjælp af datatransmissionsfaciliteter
- e) sikre, at autoriserede brugere af et databehandlingssystem kun har adgang til de personoplysninger, som deres ret til adgang vedrører
- f) registrere, hvilke personoplysninger der er blevet videregivet, på hvilket tidspunkt og til hvem
- g) sikre, at det efterfølgende er muligt at efterkontrollere, på hvilke tidspunkter personoplysninger er gjort til genstand for behandling og af hvem
- h) sikre, at personoplysninger, der gøres til genstand for behandling på tredjemands vegne, kun behandles på den måde, den kontraherende institution eller det kontraherende organ har foreskrevet
- i) sikre, at personoplysninger under videregivelse eller under transport af lagermedier ikke kan læses, kopieres eller slettes uden autorisation
- j) udforme den organisatoriske opbygning af en institution eller et organ således, at den eller det opfylder de særlige krav til databeskyttelse.

Artikel 24

Behandling af personoplysninger på den registeransvarliges vegne

1. Den registeransvarlige skal, hvis personoplysninger gøres til genstand for behandling på dennes vegne, vælge en registerfører, der yder tilstrækkelige garantier med hensyn til de tekniske sikkerhedsforanstaltninger og organisatoriske foranstaltninger, der er fastsat i artikel 23, og skal sørge for, at disse foranstaltninger overholdes.

2. Behandling ved en registerfører skal finde sted i henhold til en kontrakt eller et andet retligt bindende dokument mellem registerføreren og den registeransvarlige, hvori det bl.a. fastsættes:

- a) at registerføreren alene handler efter instruks fra den registeransvarlige
- b) at forpligtelserne i artikel 23 også påhviler registerføreren.

3. Med henblik på opbevaring af bevismidler skal de dele af kontrakten eller det retligt bindende dokument, der vedrører databeskyttelse, og de krav, der vedrører foranstaltningerne i artikel 23, foreligge skriftligt eller i en anden tilsvarende form.

Afdeling 9

Databeskyttelsesansvarlig

Artikel 25

Udpegning af den databeskyttelsesansvarlige og dennes opgaver

1. Hver fællesskabsinstitution og hvert fællesskabsorgan udpeger mindst én person af passende rang som databeskyttelsesansvarlig, der skal have til opgave:

- a) at sikre, at de registeransvarlige og de registrerede bliver informeret om deres rettigheder og forpligtelser
- b) at samarbejde med EU's tilsynsførende for databeskyttelse på dennes anmodning eller på eget initiativ
- c) i fuld uafhængighed at sikre, at bestemmelserne i denne forordning og alle andre bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af disse regler, finder anvendelse internt
- d) at føre et register over de behandlinger, den registeransvarlige foretager, med angivelse af de oplysninger, der er fastsat i artikel 26, stk. 2

e) at underrette EU's tilsynsførende for databeskyttelse om behandlinger, der kan indebære en risiko som omhandlet i artikel 28

for derved at sikre, at den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder med stor sandsynlighed ikke krænkes som følge af behandlingen.

2. Den databeskyttelsesansvarlige skal forsynes med de medarbejdere og ressourcer, der er nødvendige for, at han kan udføre sine opgaver.

3. De øvrige gennemførelsesbestemmelser vedrørende den databeskyttelsesansvarlige vedtages af de enkelte fællesskabsinstitutioner eller fællesskabsorganer efter retningslinjerne i bilag I. Gennemførelsesbestemmelserne omhandler navnlig den databeskyttelsesansvarliges kvalifikationer, udnævnelse, afskedigelse, uafhængighed og hverv, opgaver og beføjelser.

Artikel 26

Anmeldelse til den databeskyttelsesansvarlige

1. Den registeransvarlige skal indgive forudgående anmeldelse til den databeskyttelsesansvarlige om enhver behandling eller et sæt af behandlinger, der tjener et enkelt formål eller flere relaterede formål.

2. Anmeldelsen skal mindst omfatte de i bilag II omhandlede oplysninger.

Enhver ændring, der berører disse oplysninger, skal straks anmeldes til den databeskyttelsesansvarlige.

Artikel 27

Register

Hver databeskyttelsesansvarlig fører et register over behandlinger, der er anmeldt i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 26.

Registrene skal mindst indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 26, stk. 2.

Registrene kan konsulteres af enhver.

Afdeling 10

Forudgående kontrol foretaget af EU's tilsynsførende for databeskyttelse

Artikel 28

1. EU's tilsynsførende for databeskyttelse fastslår, hvilke behandlinger der kan indebære særlige risici for de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder på grund af deres art, omfang og formål, f.eks. ved at udelukke den registrerede fra at udøve en ret, modtage en ydelse eller opnå en kontrakt, eller på grund af specifik anvendelse af nye teknologier.

Dette gælder bl.a. følgende behandlinger:

— visse behandlinger vedrørende bestemte typer af oplysninger, jf. artikel 10

— behandlinger, der har til formål at vurdere den registreredes personlighed, f.eks. hans evner, arbejdsindsats eller adfærd.

Disse behandlinger underkastes forudgående kontrol.

2. Den forudgående kontrol foretages af EU's tilsynsførende for databeskyttelse efter modtagelse af en anmeldelse fra den databeskyttelsesansvarlige, som i tvivlstilfælde skal høre EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

3. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal afgive udtalelse senest to måneder efter modtagelse af anmeldelsen. Hvis der ikke er afgivet udtalelse efter udløbet af disse to måneder, anses udtalelsen for at være positiv.

4. EU's tilsynsførende for databeskyttelse fører et register over behandlinger, der anmeldes til ham i medfør af stk. 2. Registret skal indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 26, stk. 2. Registret kan konsulteres af enhver.

5. Edb-baserede kommunikationsmidler mellem Fællesskabets institutioner og organer, f.eks. online-adgang til databaser eller sammenkobling, må først etableres efter en undersøgelse udført af EU's tilsynsførende for databeskyttelse, jf. artikel 38.

Under denne undersøgelse skal EU's tilsynsførende for databeskyttelse fastslå, om den edb-baserede kommunikation er forenelig med de registreredes legitime interesser og nødvendig i betragtning af de pågældende fællesskabsinstitutioners eller de pågældende fællesskabsorganers opgaver.

KAPITEL III

KLAGER OG SANKTIONER

Artikel 29

Klager

1. Uden at dette berører muligheden for at benytte et hvilket som helst retsmiddel, kan den registrerede indbringe en klage for EU's tilsynsførende for databeskyttelse, hvis han finder, at hans rettigheder er blevet krænket som følge af en behandling af personoplysninger vedrørende ham selv i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan.

2. EF-Domstolen og EF-Retten i Første Instans har kompetence til at afgøre alle tvister, som vedrører bestemmelserne i denne forordning, herunder erstatningssager.

Artikel 30

Sanktioner

Tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, der forsætligt eller uagtsomt ikke overholder de forpligtelser, der følger af denne forordning, kan underkastes disciplinær forfølgning efter de regler og procedurer, der er fastsat i den vedtægt og de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

KAPITEL IV

Artikel 34

**BESKYTTELSE AF PERSONOPLYSNINGER OG PRIVATLIVETS
FRED I INTERNE TELENET****Trafik- og debiteringsdata**

Artikel 31

Anvendelsesområde

Ud over de øvrige bestemmelser i denne forordning finder dette kapitel anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med brug af telenet og terminaludstyr, der drives under en fællesskabsinstitutionens eller et fællesskabsorgans kontrol.

I dette kapitel forstås ved »bruger« enhver fysisk person, der benytter et telenet, der drives under en fællesskabsinstitutionens eller et fællesskabsorgans kontrol.

Artikel 32

Sikkerhed

1. Fællesskabets institutioner og organer skal træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at garantere en sikker anvendelse af telenettene og terminaludstyret, om nødvendigt sammen med udbyderne af offentligt tilgængelige teletjenester og/eller leverandørerne af offentlige telenet. Foranstaltningerne skal under hensyntagen til teknologiens stade og omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen tilvejebringe et sikkerhedsniveau, der står i forhold til risikoen.

2. Hvor der er særlig risiko for brud på net- og terminalsikkerheden, skal fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet underrette brugerne herom samt om, hvorledes sådanne brud eventuelt kan forebygges, eller alternative kommunikationsmidler.

Artikel 33

Kommunikationshemmelighed

1. Fællesskabets institutioner og organer skal sikre kommunikationshemmeligheden ved brug af telenet og terminaludstyr.

Aflytning, registrering, lagring og andre måder, hvorpå samtaler kan opfanges eller overvåges af andre end brugerne, uden at de pågældende brugere har indvilget heri, er forbudt.

2. Stk. 1 vedrører ikke optagelse af samtaler, der er tilladt i henhold til fællesskabsinstitutionernes eller fællesskabsorganernes interne regler, med henblik på at kunne forelægge bevis for retsakter eller procedureakter, der er af betydning for de pågældende fællesskabsinstitutioners eller fællesskabsorganers officielle opgaver, forudsat at EU's tilsynsførende for databeskyttelse har givet sin tilladelse dertil.

1. Trafikdata vedrørende brugere, som behandles og lagres for at etablere samtaler og andre former for forbindelser via telenettet, skal slettes eller gøres anonyme efter samtalens eller forbindelsens afslutning, jf. bestemmelserne i stk. 2, 3 og 4.

2. Med henblik på forvaltning af telekommunikationsbudgettet og trafikstyring, herunder kontrol med autoriseret brug af telekommunikationssystemet, er det tilladt at behandle de trafikdata, der er opført på en liste, som godkendes af EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

3. Behandling af trafik- og debiteringsdata skal begrænses til det, der er nødvendigt af hensyn til de i stk. 2 omhandlede aktiviteter, og må kun foretages af personer, som er beskæftiget med debiterings-, trafik- eller budgetstyring.

4. Brugere af telenettene har ret til at modtage uspecificerede fakturaer.

Artikel 35

Brugerfortegnelser

1. Personoplysninger, der er indeholdt i trykte eller elektroniske brugerfortegnelser, skal begrænses til de oplysninger, der er nødvendige af hensyn til fortegnelsens særlige formål.

2. Fællesskabets institutioner og organer skal tage alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personoplysninger, der er indeholdt i disse fortegnelser, hvad enten de er offentligt tilgængelige eller ej, ikke benyttes til direkte markedsføring.

Artikel 36

Visning og spærring af A- og B-nummer

1. Tilbydes A-nummervisning, skal den kaldende bruger have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri anordning at spærre A-nummervisningen.

2. Tilbydes A-nummervisning, skal den kaldte bruger have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri anordning at forhindre A-nummervisningen ved ankomende opkald.

3. Tilbydes B-nummervisning, skal den kaldte bruger have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri anordning at spærre B-nummervisningen hos den kaldende bruger.

4. Tilbydes visning af A-nummer og/eller B-nummer, skal Fællesskabets institutioner og organer informere brugerne herom og om de muligheder, der foreligger i henhold til stk. 1, 2 og 3.

Artikel 37

Undtagelser

Fællesskabets institutioner og organer sikrer, at der forefindes gennemsigtige procedurer for, hvorledes de kan tilsidesætte spærringen af A-nummervisningen, nemlig:

- a) midlertidigt, når en bruger anmoder om at få chikanerende eller på anden måde generende opkald eftersporet
- b) for specifikke linjer for at give organisatoriske enheder, der behandler nødopkald, mulighed for at reagere på sådanne opkald.

KAPITEL V

KONTROLINSTANS: EU'S TILSYNSFØRENDE FOR DATABESKYTTELSE

Artikel 38

Kontrolinstans: EU's tilsynsførende for databeskyttelse

1. Der oprettes en kontrolinstans benævnt EU's tilsynsførende for databeskyttelse.
2. Instansen har til opgave at overvåge anvendelsen af bestemmelserne i denne forordning og enhver anden fællesskabsretsakt, der vedrører beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan.

Artikel 39

Udnævnelse

1. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen udnævner på forslag af Kommissionen og efter fælles aftale EU's tilsynsførende for databeskyttelse for en periode af fire år.
2. EU's tilsynsførende for databeskyttelse udvælges blandt personer, som i deres respektive lande er eller har været tilknyttet de uafhængige myndigheder, der fører tilsyn med behandlingen af personoplysninger, eller som er særligt kvalificerede til dette hverv.
3. EU's tilsynsførende for databeskyttelse kan genudnævnes.
4. EU's tilsynsførende for databeskyttelse fortsætter med at udøve sit hverv, indtil hans stilling genbesættes.
5. Bortset fra ordinær nybesættelse eller dødsfald ophører hvervet for EU's tilsynsførende for databeskyttelse ved frivillig fratræden eller ved afskedigelse i henhold til stk. 6.

6. EU's tilsynsførende for databeskyttelse kan på begæring af Rådet, Europa-Parlamentet eller Kommissionen afskediges af Domstolen, hvis han ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, eller hvis han har begået en alvorlig forseelse.

7. Bestemmelserne i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, der finder anvendelse på Domstolens dommere, finder tillige anvendelse på EU's tilsynsførende for databeskyttelse, jf. dog bestemmelserne i dette kapitel.

Artikel 40

Ansættelsesvilkår

1. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen fastsætter efter fælles aftale ansættelsesvilkårene for EU's tilsynsførende for databeskyttelse, navnlig løn, vederlag, tillæg og enhver anden fordel i stedet for aflønning.
2. Europa-Parlamentet sørger for, at EU's tilsynsførende for databeskyttelse råder over det nødvendige personale og udstyr for at kunne udøve sit hverv.
3. Det personale og udstyr, der skal stilles til rådighed, skal specificeres i et særskilt kapitel i Europa-Parlamentets budget.
4. Medarbejderne udnævnes af EU's tilsynsførende for databeskyttelse. Deres foresatte er EU's tilsynsførende for databeskyttelse, og de er alene underlagt dennes ledelse.
5. Tjenestemænd og øvrige ansatte medarbejdere er underlagt de regler og bestemmelser, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.
6. I personaleanliggender har EU's tilsynsførende for databeskyttelse den samme status som institutionerne, jf. artikel 1 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

Artikel 41

Uafhængighed

1. EU's tilsynsførende for databeskyttelse udøver sit hverv i fuld uafhængighed.
2. EU's tilsynsførende for databeskyttelse må under udøvelsen af sit hverv hverken søge eller modtage instrukser fra andre.
3. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal afholde sig fra enhver handling, der er uforenelig med karakteren af hans hverv, og må ikke, så længe hans tjeneste varer, udøve nogen anden — lønnet eller ulønnet — erhvervsmæssig virksomhed.
4. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal efter tjenesteperiodens ophør udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til overtagelse af visse hverv eller opnåelse af visse fordele.

Artikel 42

Tavshedspligt

EU's tilsynsførende for databeskyttelse og hans personale har såvel under embeds- og ansættelsesperioden som efter dens ophør tavshedspligt for så vidt angår alle fortrolige forhold, som er kommet til deres kendskab under udøvelsen af deres officielle hverv.

Artikel 43

Hverv

EU's tilsynsførende for databeskyttelse har til opgave:

- a) at modtage og undersøge klager
- b) at føre tilsyn med enhver behandling af personoplysninger i enhver fællesskabsinstitution eller ethvert fællesskabsorgan med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans, når disse handler i deres egenskab af domstol
- c) at rådgive alle fællesskabsinstitutioner og fællesskabsorganer om ethvert spørgsmål vedrørende brugen af personoplysninger, navnlig inden udarbejdelse af interne regler for beskyttelse af individuelle rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger
- d) at følge udviklingen i informations- og kommunikationsteknologier i det omfang, de har en indvirkning på beskyttelsen af personoplysninger
- e) at samarbejde med de nationale tilsynsmyndigheder i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af hans hverv, navnlig ved at udveksle alle nyttige oplysninger eller ved at anmode en medlemsstats myndighed om at udøve sine beføjelser
- f) at deltage i arbejdet i »Gruppen vedrørende Beskyttelse af Personer i forbindelse med Behandling af Personoplysninger«, der er nedsat ved artikel 29 i direktiv 95/46/EF
- g) at føre et register over behandlinger, der anmeldes til ham
- h) at foretage en forudgående kontrol af behandlinger, der anmeldes til ham.

Artikel 44

Høring

1. Fællesskabets institutioner og organer skal underrette EU's tilsynsførende for databeskyttelse ved udarbejdelsen af udkast til foranstaltninger, der vedrører behandling af personoplysninger i en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan alene eller sammen med andre.

2. Kommissionen skal underrette EU's tilsynsførende for databeskyttelse om ethvert udkast til forslag til fællesskabsretsakter, der indebærer behandling af personoplysninger.

3. Hver fællesskabsinstitution og hvert fællesskabsorgan kan høre EU's tilsynsførende for databeskyttelse om enhver handling, der vedrører behandling af personoplysninger.

Artikel 45

Henvendelse

1. Enhver, der er ansat i Fællesskabets institutioner eller organer, kan uden om de officielle kanaler forelægge spørgsmål, der vedrører den pågældendes arbejdsopgaver, for EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

2. Ingen må lide skade som følge af en henvendelse eller en klage til EU's tilsynsførende for databeskyttelse med henblik på påpegning af en overtrædelse af bestemmelserne vedrørende behandling af personoplysninger.

Artikel 46

Beføjelser

1. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal bl.a.:

- a) enten iværksætte undersøgelser på eget initiativ eller på grundlag af klager eller henvendelser
- b) straks forsynes med alle oplysninger, der vedrører hans undersøgelser
- c) til enhver tid gives adgang til alle officielle bygninger.

Enhver registeransvarlig skal støtte EU's tilsynsførende for databeskyttelse i udøvelsen af hans hverv.

2. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal have beføjelse til:

- a) at beordre berigtigelse, blokering, sletning eller tilintetgørelse af alle oplysninger, der behandles under overtrædelse af bestemmelserne vedrørende behandling af personoplysninger
- b) midlertidigt eller definitivt at forbyde en behandling
- c) at rette en advarsel eller en påtale til de registeransvarlige
- d) at forelægge spørgsmål for den berørte institution eller det berørte organ og om nødvendigt for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen
- e) at intervenere i sager for Domstolen eller Retten i Første Instans

f) at rådgive de registrerede og, hvis han anmodes derom, at bistå dem som sagkyndig i retsforhandlinger for Førsteinstansretten.

3. Konstaterer EU's tilsynsførende for databeskyttelse en overtrædelse af bestemmelserne vedrørende behandling af personoplysninger eller andre uregelmæssigheder i behandlingen, skal han forelægge sagen for den implicerede institution eller det implicerede organ og i givet fald fremsætte forslag til at råde bod på de konstaterede uregelmæssigheder og forbedre beskyttelsen af de registrerede.

4. Den implicerede institution eller det implicerede organ skal underrette EU's tilsynsførende for databeskyttelse om sine synspunkter inden for en frist, der fastsættes af ham. Svaret skal også omfatte en beskrivelse af, hvilke foranstaltninger der er truffet som reaktion på bemærkningerne fra EU's tilsynsførende for databeskyttelse.

5. I tilfælde af klage eller anden henvendelse skal EU's tilsynsførende for databeskyttelse underrette de implicerede personer om resultatet af sine undersøgelser.

6. Er den registrerede blevet nægtet ret til indsigt, skal EU's tilsynsførende for databeskyttelse kun underrette den registrerede om, hvorvidt oplysningerne er blevet behandlet korrekt, og, hvis dette ikke er tilfældet, hvorvidt de nødvendige korrektioner er blevet foretaget.

Finder EU's tilsynsførende for databeskyttelse, at begrænsningen i retten til indsigt i henhold til artikel 13, litra a), gøres virkningsløs ved at give disse oplysninger, må EU's tilsynsførende for databeskyttelse ikke underrette den registrerede om resultatet af sine undersøgelser.

7. Afgørelser truffet af EU's tilsynsførende for databeskyttelse kan indbringes for Domstolen eller Retten i Første Instans.

Artikel 47

Rapport

1. EU's tilsynsførende for databeskyttelse skal hvert år forelægge en rapport om sin virksomhed for Europa-Parlamentet og skal sideløbende hermed offentliggøre den.

2. Rapporten skal fremsendes til Den Europæiske Unions øvrige institutioner og organer og skal drøftes af Europa-Parlamentet sammen med deres reaktioner på rapporten.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 48

Overgangsperiode

Fællesskabets institutioner og organer sikrer, at behandling, der foretages på den dato, hvor denne forordning træder i kraft, senest et år efter denne dato bringes i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 49

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

1. Den databeskyttelsesansvarlige skal udvælges på grundlag af sin autoritet, ekspertise på databeskyttelsesområdet og personlige integritet.
2. Udnævnelsen af den databeskyttelsesansvarlige må ikke medføre en interessekonflikt i forhold til andre officielle hverv, navnlig i relation til anvendelsen af bestemmelserne i denne forordning.
3. Den databeskyttelsesansvarlige udnævnes for en periode af mindst to år. Han kan genudnævnes. Den databeskyttelsesansvarlige kan kun afskediges med samtykke fra EU's tilsynsførende for databeskyttelse, hvis han ikke længere opfylder de krav, der stilles for udførelsen af hans opgaver.
4. Den databeskyttelsesansvarlige må ikke modtage nogen instrukser vedrørende udførelsen af sine opgaver.
5. Efter udnævnelsen skal den databeskyttelsesansvarlige registreres hos EU's tilsynsførende for databeskyttelse af den institution eller det organ (eller den person), der har udnævnt ham.

6. Den databeskyttelsesansvarlige kan fremsætte henstillinger til praktiske forbedringer i databeskyttelsen og rådgive den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, der har udnævnt ham, og den relevante registeransvarlige i spørgsmål vedrørende anvendelsen af databeskyttelsesbestemmelserne. Desuden anstiller han på eget initiativ eller efter anmodning fra den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, der har udnævnt ham, den registeransvarlige, det relevante personaleudvalg eller den registrerede undersøgelser om anliggender og forhold, der har direkte tilknytning til hans opgaver og kommer til hans kendskab.
7. Den databeskyttelsesansvarlige kan høres uden om de officielle kanaler af den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, der har udnævnt ham, den relevante registeransvarlige, det relevante personaleudvalg eller enhver fysisk person om ethvert spørgsmål, der vedrører fortolkningen eller anvendelsen af denne forordning.
8. Ingen må lide skade som følge af, at et spørgsmål er bragt til den databeskyttelsesansvarliges kendskab og tyder på, at der er sket en overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning.
9. Hver registeransvarlig skal bistå den databeskyttelsesansvarlige i udførelsen af dennes opgaver og give oplysninger som svar på forespørgsler. Som led i udførelsen af sine opgaver skal den databeskyttelsesansvarlige til enhver tid have adgang til de oplysninger, der udgør emnet for en behandling, og til alle relevante kontorlokaler, databehandlingsanlæg og databærere og må indsamle alle nødvendige oplysninger.
10. I nødvendigt omfang skal den databeskyttelsesansvarlige frigøres fra andre aktiviteter. Den databeskyttelsesansvarlige og hans medarbejdere, som traktatens artikel 287 finder anvendelse på, må ikke videregive oplysninger eller dokumenter, som de får kendskab til eller får i hænde som led i udførelsen af deres opgaver.

BILAG II

1. Den registeransvarliges navn og adresse.
 2. Navn på de personer og/eller angivelse af den gren af en institution eller et organ, der har fået til opgave at behandle personoplysninger til et bestemt formål.
 3. Behandlingens formål.
 4. En beskrivelse af kategorien eller kategorierne af registrerede og af de oplysninger eller typer af oplysninger, der vedrører dem.
 5. Retsgrundlaget for den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt.
 6. De modtagere eller kategorier af modtagere, oplysningerne må videregives til.
 7. Tidsfristerne for blokering og sletning af forskellige typer oplysninger.
 8. Påtænkte videregivelser af oplysninger til tredjelande.
 9. En generel beskrivelse, der giver mulighed for en foreløbig vurdering af, om der er truffet passende foranstaltninger i henhold til artikel 23 til sikring af behandlingssikkerheden.
-

Forslag til Rådets afgørelse om supplerende makrofinansiell bistand til Moldova

(1999/C 376 E/05)

KOM(1999) 516 endelig udg. — 1999/0213(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 22. oktober 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

Artikel 1

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen har hørt Det Økonomiske og Finansielle Udvalg forud for fremsættelsen af sit forslag;
- (2) Moldova er ved at iværksætte fundamentale politiske og økonomiske reformer og gør betydelige bestræbelser på at indføre en markedsøkonomi;
- (3) Moldova og De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater har undertegnet en partnerskabs- og samarbejdsaftale, som trådte i kraft den 1. juli 1998;
- (4) Moldovas myndigheder har med IMF aftalt et makroøkonomisk program støttet af en treårig udvidet finansieringsfacilitet (EFF), som blev godkendt i maj 1996, og har tilkendegivet, at de har til hensigt at videreføre dette program i forbindelse med en ny IMF-facilitet;
- (5) de moldoviske myndigheder har anmodet om finansiell bistand fra de internationale finansielle institutioner, Fællesskabet og andre bilaterale donorer; ud over det beløb, der skønnes at kunne tilvejebringes via IMF og Verdensbanken, vil der fortsat være et betydeligt finansieringsbehov, der skal dækkes i de kommende måneder for at styrke landets reservestilling og støtte gennemførelsen af målsætningerne i regeringens reformprogram;
- (6) Moldova er blevet særlig hårdt ramt af finanskrisen i Rusland og står aktuelt i en ekstraordinært vanskelig økonomisk og social situation;
- (7) finansiell bistand fra Fællesskabet i form af et langfristet lån med en lang afdragsfri periode er en passende foranstaltning til at hjælpe Moldova i denne kritiske situation;
- (8) Fællesskabets bistand bør forvaltes af Kommissionen;
- (9) traktaten indeholder ikke anden hjemmel til vedtagelse af denne afgørelse end artikel 308 —

1. Fællesskabet yder Moldova en langfristet lånefacilitet på højst 15 mio. EUR i hovedstol med en afdragsfri periode på fem år og en maksimal løbetid på ti år med henblik på at sikre en holdbar betalingsbalancesituation, styrke landets reservestilling og lette gennemførelsen af de nødvendige strukturreformer.

2. Til dette formål bemyndiges Kommissionen til på Det Europæiske Fællesskabs vegne at låne de nødvendige midler, som stilles til rådighed for Moldova i form af et lån.

3. Dette lån forvaltes af Kommissionen i nært samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg og på en måde, der er i overensstemmelse med enhver aftale mellem IMF og Moldova.

Artikel 2

1. Kommissionen bemyndiges til, efter høring af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, at aftale de økonomisk-politiske betingelser i tilknytning til lånet med de moldoviske myndigheder. Disse betingelser skal være i overensstemmelse med de aftaler, der er nævnt i artikel 1, stk. 3.

2. Kommissionen kontrollerer med regelmæssige mellemrum i samarbejde med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg og i koordination med IMF, at den økonomiske politik i Moldova er i overensstemmelse med formålene med lånet, og at lånebetingelserne overholdes.

Artikel 3

1. Med forbehold af artikel 2 stilles lånet til rådighed for Moldova i én rate på grundlag af tilfredsstillende resultater med gennemførelsen af et upper credit tranche-arrangement, der aftales med IMF.

2. Midlerne udbetales til Moldovas centralbank.

Artikel 4

1. De lånoptagelses- og långivningstransaktioner, der er nævnt i artikel 1, gennemføres med samme valørdato og må for Fællesskabet ikke medføre omlægning af forfaldstiden, valutakurs- og renterisici eller andre kommercielle risici.

2. Kommissionen skal, hvis Moldova ønsker det, træffe de nødvendige foranstaltninger til at indføje en klausul om førtidig tilbagebetaling i lånebetingelserne og til, at en sådan klausul kan anvendes.

3. Giver omstændighederne mulighed for en forbedring af renten på lånene, kan Kommissionen på Moldovas anmodning helt eller delvis refinansiere sin oprindelige lånoptagelse eller omlægge de hertil knyttede finansielle betingelser. En sådan refinansiering eller omlægning gennemføres på de betingelser, der er fastsat i stk. 1, og må ikke resultere i en forlængelse af den gennemsnitlige løbetid for de af transaktionerne berørte lån eller i en forhøjelse af restgælden, udtrykt i løbende valutakurs, på datoen for refinansieringen eller omlægningen.

4. Moldova bærer alle de omkostninger, som Fællesskabet afholder i forbindelse med indgåelse og gennemførelse af transaktionerne i henhold til denne afgørelse.

5. Det Økonomiske og Finansielle Udvalg underrettes mindst én gang om året om udviklingen i de transaktioner, der er omhandlet i stk. 2 og 3.

Artikel 5

Kommissionen sender mindst én gang om året Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der indeholder en vurdering af gennemførelsen af denne afgørelse.

BILAG

NØDVENDIGE BUDGETMIDLER FOR TILFØRSEL AF KAPITAL TIL GARANTIFONDEN I 1999 OG MARGEN UNDER RESERVEN TIL LÅN OG LÅNEGARANTIER TIL FORDEL FOR TREDJELANDE

(i mio. EUR)

Transaktioner	Beregningsgrundlag ⁽¹⁾	Tilførsel af midler til fonden ⁽²⁾	Reservemargen
			346,0 ⁽³⁾
Afgjorte transaktioner			
EIB/Nye mandater ⁽⁴⁾			
— Central- og østeuropæiske lande	872,9	122,2	223,8
— Udviklingslande i Latinamerika og Asien	218,1	30,5	193,3
— Sydafrika	143,5	20,1	173,2
— Middelhavslande	351,4	49,2	124,0
— Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	38,5	5,4	118,6
— Bosnien	42,0	5,9	112,7
EIB/Tidligere protokoller ⁽²⁾			
— Syrien	- 30	- 4,2	116,9
Makrofinansiel bistand			
— Albanien III	20	2,8	114,1
— Bosnien I	20	2,8	111,3
Foreslående transaktioner			
— EIB/Tyrkiet ⁽⁵⁾	105	14,7	96,6
— EIB/Kroatien ⁽⁶⁾	35	4,9	91,7
Makrofinansiel bistand			
— Bulgarien IV ⁽⁷⁾	100	14,0	77,7
— Rumænien IV ⁽⁷⁾	200	28,0	49,7
— Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien II ⁽⁷⁾	50	7,0	42,7
— Tadsjikistan ⁽⁷⁾	75	10,5	32,2
— Moldova III ⁽⁷⁾	15	2,1	30,1

⁽¹⁾ Grundlaget er beregnet ved anvendelse af gældende garantidækningssatser, nemlig 70 % (EIB-lån, nye mandater), 75 % (EIB-lån, tidligere protokoller) eller 100 % (makrofinansielle bistandslån).

⁽²⁾ I overensstemmelse med kapitaltilførselsreglerne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2728/94 af 31. oktober 1994. Eftersom fonden nåede målbeløbet pr. 31. december 1997, er tilførselsatsen blevet nedsat til 14 %.

⁽³⁾ Reserve til lån og lånegarantier til fordel for og i tredjelande for 1999 ifølge de finansielle overslag.

⁽⁴⁾ Årlige beløb til lån, der forventes undertegnet i 1999, og korrektion af beløb, der allerede er tilført fonden til dækning af faktisk undertegnede lån ved udgangen af 1998: Overførsel 5/99 til garantifonden.

⁽⁵⁾ Forslag til Rådets forordning om iværksættelse af en særlig finansiel samarbejdsforanstaltning til fordel for Tyrkiet (KOM(95) 389/3).

⁽⁶⁾ Samarbejdsaftale EF/Kroatien (SEK(95) 180 endelig udg.).

⁽⁷⁾ Kommissionens forslag.

Forslag til Rådets forordning om informationsforanstaltninger vedrørende den fælles landbrugs- politik

(1999/C 376 E/06)

KOM(1999) 536 endelig udg. — 1999/0209(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 26. oktober 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge traktatens artikel 32-38 skal der iværksættes en fælles landbrugspolitik;
- (2) ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik⁽¹⁾ kan EUGFL, Garantisektionen, finansiere foranstaltninger til udbredelse af oplysninger om den fælles landbrugspolitik;
- (3) ifølge artikel 22, stk. 1, i Rådets finansforordning af 21. december 1977 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget⁽²⁾ er anvendelsen af bevillinger på budgettet til alle EF-foranstaltninger betinget af forudgående vedtagelse af en basisretsakt; under hensyntagen til den interinstitutionelle aftale af 13. oktober 1998 om retsgrundlaget for og gennemførelsen af budgettet gælder dette også de foranstaltninger, der er omhandlet i denne forordning;
- (4) det er hensigtsmæssigt at forklare, hvad den fælles landbrugspolitik drejer sig om, og at informere om udviklingen i den både over for landbrugerne og andre direkte berørte personer og over for offentligheden;
- (5) det bør fastlægges, hvilke prioriterede foranstaltninger Fællesskabet kan støtte;
- (6) landbrugernes og landdistrikternes organisationer, og særlig landbrugsorganisationerne og forbruger- og miljøbeskyttelsesforeningerne, er uundværlige, når det gælder udbredelsen af kendskabet til den fælles landbrugspolitik og ligeledes formidling til Kommissionen af de i almindelighed berørte aktørers og i særdeleshed landbrugernes synspunkter;
- (7) da den fælles landbrugspolitik er den første og største af Fællesskabets integrerede politikker, bør den forklares over for offentligheden, og i det øjemed bør de støtteberettigede forslagsstillere også omfatte andre personer, der kan tænkes at fremlægge interessante projekter;

(8) Kommissionen må have de nødvendige midler til at iværksætte egen informationsforanstaltninger som den ønsker at gennemføre inden for landbrugsområdet;

(9) det bør undgås, at der finansieres aktiviteter, der kan støttes inden for rammerne af et andet fællesskabsprogram, men samtidig bør deres komplementaritet med andre fællesskabsinitiativer fremmes;

(10) de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelse af denne retsakt, er forvaltningsforanstaltninger som omhandlet i artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽³⁾, og bør derfor vedtages efter forvaltningsproceduren i nævnte afgørelses artikel 4 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Fællesskabet kan finansiere informationsforanstaltninger vedrørende den fælles landbrugspolitik, hvis indhold tager sigte på bl.a.:

- a) at bidrage til at forklare, iværksætte og udvikle denne politik
- b) at fremme den europæiske landbrugsmodel og forståelsen af den
- c) at informere landbrugerne og de øvrige aktører i landdistrikterne
- d) at oplyse offentligheden om, hvad denne politik drejer sig om, og dens mål.

Disse foranstaltninger skal at bidrage til sammenhængende, objektive og globale informationer med henblik på at give et samlet billede af denne politik.

Artikel 2

1. De i artikel 1 omhandlede foranstaltninger kan være:
 - a) årlige aktivitetsprogrammer foreslået af bl.a. landbrugsorganisationer eller organisationer for udvikling af landdistrikterne samt forbrugerforeninger og miljøbeskyttelsesforeninger

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

⁽²⁾ EFT L 356 af 31.12.1977, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 2779/98 (EFT L 347 af 23.12.1998, s. 3).

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

b) punktforanstaltninger foreslået af andre personer end de i litra a) omhandlede, herunder offentlige myndigheder i medlemsstaterne, medier og universitetsinstitutioner

c) enhver aktivitet iværksat på Kommissionens initiativ, herunder aktiviteter, der er til gensidig gavn for Kommissionen og de i artikel 1 omhandlede foranstaltningers målgrupper.

2. For de i stk. 1, litra a) og b), omhandlede foranstaltninger udgør den højeste finansieringssats 75 % af de støtteberettigede udgifter.

3. Den i artikel 1 omhandlede fællesskabsfinansiering kan ikke ydes til:

a) foranstaltninger, der er omfattet af en lovmæssig forpligtelse

b) foranstaltninger, der støttes inden for rammerne af en anden fællesskabsforanstaltning.

4. Til gennemførelse af de i stk. 1, litra c), nævnte foranstaltninger kan Kommissionen eventuelt indhente fornøden teknisk og administrativ bistand.

Artikel 3

1. Som støtteberettigede i forbindelse med foranstaltningerne omhandlet i artikel 2 anses bl.a. konferencer, seminarer, publikationer, medieproduktioner og -foranstaltninger, deltagelse i arrangementer af international betydning og programmer for udveksling af erfaringer.

2. De i artikel 2 omhandlede foranstaltninger udvælges efter generelle kriterier, såsom:

a) projektets kvalitet

b) en god omkostningseffektivitet.

Artikel 4

Fællesskabsfinansieringen ydes inden for rammerne af de årlige bevillinger vedtaget af budgetmyndigheden.

Artikel 5

Kommissionen sikrer sammenhæng og komplementaritet mellem foranstaltningerne og fællesskabsprojekterne til gennemførelse af denne forordning og Fællesskabets andre foranstaltninger.

Artikel 6

Kommissionen varetager overvågningen og kontrollen af, at de af Fællesskabet finansierede foranstaltninger gennemføres korrekt og effektivt. De af Kommissionen bemyndigede medarbejdere kan kontrollere disse foranstaltninger på stedet, herunder ved stikprøver.

Artikel 7

Kommissionen foretager, når den vurderer det hensigtsmæssigt, en evaluering af de foranstaltninger, der finansieres i medfør af denne forordning.

Artikel 8

Kommissionen forelægger hvert andet år Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af denne forordning. Den første rapport forelægges senest den 31. december 2001.

Artikel 9

1. Ved gennemførelsen af denne forordning bistås Kommissionen efter proceduren i stk. 2 af Komitéen for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget nedsat ved forordning (EF) nr. 729/70 ⁽¹⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, finder forvaltningsproceduren i artikel 4 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse.

Det tidsrum, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til en måned.

Artikel 10

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2000.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 94 af 28.4.1970, s. 13.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97

(1999/C 376 E/07)

KOM(1999) 487 endelig udg. — 1999/0204(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 27. oktober 1999)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

ordning i oksekødssektoren baseret på objektive kriterier på markedsføringsstadiet;

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152,

(5) de garantier, en sådan forbedring giver, vil også gøre det muligt at opfylde visse krav af almen interesse som f.eks. beskyttelse af menneskers og dyrs sundhed; derfor er det rette retsgrundlag for denne forordning traktatens artikel 152;

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

(6) forbrugernes tillid til kvaliteten af oksekød og oksekødsprodukter vil således blive øget;

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget

(7) ifølge artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (?) skal dyr, der skal indgå i samhandelen inden for Fællesskabet, være identificeret i overensstemmelse med kravene i EF-bestemmelserne og være registreret på en sådan måde, at de kan spores tilbage til oprindelsesbedriften, -centret eller -organisationen eller den bedrift, det center eller den organisation, som dyrene passerer igennem, og identifikations- og registreringsordningerne skulle inden den 1. januar 1993 udvides til også at omfatte flytning af dyr inden for hver medlemsstats område;

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 820/97 ⁽¹⁾ om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter skal der indføres en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød, som bliver obligatorisk i alle medlemsstaterne fra den 1. januar 2001; ifølge samme artikel skal der på forslag af Kommissionen også vedtages almindelige regler for den obligatoriske ordning inden den dato;

(8) i henhold til artikel 14 i Rådets direktiv 91/496/EØF af 15. juli 1991 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande, og om ændring af direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF og 90/675/EØF ⁽²⁾ skal den i artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 90/425/EØF nævnte identifikation og registrering af sådanne dyr, undtagen slagtedyr og registrerede heste, finde sted, efter at denne kontrol er foretaget;

(2) disse almindelige regler bør indsættes i forordning (EF) nr. 820/97; af klarhedshensyn bør den forordning ophæves og afløses af en ny forordning;

(3) på baggrund af det ustabile marked for oksekød og oksekødsprodukter forårsaget af BSE-krisen har den større åbenhed omkring produktions- og afsætningsvilkårene for de pågældende produkter, især hvad angår sporbarhed, haft en positiv indflydelse på forbruget af oksekød; for at bevare og øge forbrugertilliden til oksekød er det nødvendigt at udvikle et regelsæt for de forbrugeroplysninger, der gives i mærkningen;

(9) forvaltningen af visse EF-støtteordninger på landbrugsområdet kræver individuel identifikation af visse typer husdyr; identifikations- og registreringsordningerne skal derfor være egnede til anvendelse og kontrol af sådanne foranstaltninger;

(4) med henblik herpå er det vigtigt, at der indføres dels en mere effektiv ordning for identifikation og registrering af kvæg på produktionsstadiet, dels en særlig EF-mærknings-

⁽¹⁾ EFT L 117 af 7.5.1997, s. 1. Forordningen senest ændret ved forordning (EF) nr. [. .].

⁽²⁾ EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29. Direktivet senest ændret ved direktiv 92/118/EØF (EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49).

⁽³⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 56. Direktivet senest ændret ved direktiv 96/43/EF (EFT L 162 af 1.7.1996, s. 1).

- (10) der må sikres en hurtig og effektiv udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, således at denne forordning kan anvendes korrekt; der er fastsat EF-bestemmelser ved Rådets forordning (EØF) nr. 1468/81 af 19. maj 1981 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne ⁽¹⁾ og ved Rådets direktiv 89/608/EØF af 21. november 1989 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af de veterinære og zootekniske bestemmelser ⁽²⁾;
- (11) de nugældende regler for identifikation og registrering af kvæg er fastsat i Rådets direktiv 92/102/EØF af 27. november 1992 om identifikation og registrering af dyr ⁽³⁾ og i forordning (EF) nr. 820/97; erfaringerne har vist, at anvendelsen af dette direktiv ikke har været fuldt tilfredsstillende for så vidt angår kvæg, og at en yderligere forbedring er nødvendig; der må derfor vedtages en særlig forordning for kvæg for at underbygge direktivets bestemmelser;
- (12) for at indførelsen af en forbedret identifikationsordning kan blive accepteret, er det vigtigt, at der ikke pålægges producenten for store administrative krav; der skal fastsættes rimelige frister for iværksættelsen;
- (13) for hurtigt og nøjagtigt at kunne spore dyr af hensyn til kontrollen af EF-støtteordningerne bør hver medlemsstat oprette en elektronisk database, hvori dyrenes identitet, alle bedrifter på deres område og flytninger af dyrene registreres i overensstemmelse med Rådets direktiv 97/12/EF af 17. marts 1997 om ændring og ajourføring af direktiv 64/432/EØF om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin ⁽⁴⁾, som angiver sundhedskravene i forbindelse med denne database;
- (14) der bør tages skridt til at sikre, at de tekniske betingelser er opfyldt for at garantere bedst mulig kommunikation mellem producenten og databasen og en omfattende anvendelse af databaserne;
- (15) for at flytninger af kvæg skal kunne spores, bør dyrene identificeres ved hjælp af et øremærke i hvert øre og principielt ledsages af et pas under enhver flytning; mærkets og passets karakteristika bør fastlægges på EF-plan; der bør principielt udstedes et pas for hvert dyr, som har fået øremærker;
- (16) der bør gælde samme identifikationskrav for dyr, som importeres fra tredjelande i henhold til direktiv 91/496/EØF;
- (17) hvert dyr bør beholde sine øremærker hele sit liv;
- (18) på grundlag af arbejdet i Det Fælles Forskningscenter er Kommissionen i færd med at undersøge muligheden for at identificere dyr ad elektronisk vej;
- (19) brugere med undtagelse af transportvirksomheder skal føre en ajourført liste over dyrene på deres bedrift; listens karakteristika bør fastlægges på EF-plan; myndighederne skal have adgang til disse lister efter anmodning herom;
- (20) medlemsstaterne kan fordele udgifterne til gennemførelsen af disse foranstaltninger på hele oksekødssektoren;
- (21) den eller de myndigheder, der er ansvarlige for at gennemføre de enkelte afsnit i denne forordning, bør udpeges;
- (22) i forbindelse med den mærkningsordning, der indføres med denne forordning, forstås ved oksekød produkter som nævnt i artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød ⁽⁵⁾;
- (23) der indføres en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød, som skal være obligatorisk i alle medlemsstaterne; under den obligatoriske ordning anfører erhvervsdrivende og organisationer, der afsætter oksekød, i mærkningen oplysninger om oksekødet karakteristika og det sted, hvor det eller de dyr, som oksekødet stammer fra, er slagtet;
- (24) den obligatoriske mærkningsordning for oksekød udbygges fra den 1. januar 2003; under den obligatoriske ordning anfører erhvervsdrivende og organisationer, der afsætter oksekød, i mærkningen endvidere oplysninger om oprindelse, især om, hvor det eller de dyr, som oksekødet stammer fra, er født, opdrættet og slagtet;

⁽¹⁾ EFT L 144 af 2.6.1981, s. 1. Forordningen senest ændret ved forordning (EF) nr. 515/97 (EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 351 af 2.12.1989, s. 34.

⁽³⁾ EFT L 355 af 5.12.1992, s. 32. Direktivet senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁽⁴⁾ EFT L 109 af 25.4.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

- (25) den 1. januar 2003 er det tidligste tidspunkt, hvor det er muligt at indføre obligatorisk oprindelsesmærkning; hovedårsagen til, at obligatorisk oprindelsesmærkning ikke indføres før den 1. januar 2003, er, at der kun kræves fuldstændige oplysninger om flytninger af kvæg i EF for dyr, der er født efter den 1. januar 1998;
- (26) i offentlighedens interesse bør den obligatoriske mærkningsordning også gælde for oksekød, der importeres til EF; der må dog tages højde for, at et tredjelands erhvervsdrivende eller organisation måske ikke har alle de oplysninger til rådighed, der kræves for at angive oprindelsen i mærkningen; det bør derfor fastsættes, hvilke minimumsoplysninger tredjelande skal anføre i mærkningen;
- (27) for erhvervsdrivende og organisationer, der producerer og afsætter hakket oksekød, oksekødsafpuds eller opskåret oksekød, og erhvervsdrivende og organisationer, der eksporterer oksekød fra tredjelande til EF, og som måske ikke er i stand til at udlevere alle de oplysninger, der kræves i henhold til den obligatoriske mærkningsordning, bør der fastsættes undtagelser, der sikrer et vist minimum af oplysninger;
- (28) formålet med mærkning er at skabe størst mulig åbenhed omkring afsætningen af oksekød; de erhvervsdrivende og organisationer, der vælger at afsætte deres oksekød med et mærke, så kødet kan spores tilbage til det enkelte dyr, bør derfor have lov til at mærke oksekødet med et særligt logo;
- (29) for alle andre mærkningsoplysninger end dem, der falder ind under den obligatoriske mærkningsordning for oksekød, kræves der også et EF-regelsæt; på grund af de mange forskellige varebeskrivelser af oksekød, der afsættes i EF er det mest hensigtsmæssigt med en frivillig mærkningsordning for oksekød; for at mærkningsordningen kan fungere effektivt, skal det være muligt at spore mærket oksekød tilbage til det eller de dyr, det stammer fra; en erhvervsdrivendes eller organisations mærkning er først gyldig, når myndighederne har modtaget en specifikation inden for en vis frist; for at den person, der er ansvarlig for de oplysninger, der er anført på mærket, skal kunne identificeres entydigt, må erhvervsdrivende og organisationer kun mærke oksekød, hvis mærket indeholder deres navn eller identifikationslogo; for at mærkningsspecifikationerne kan blive anerkendt i hele EF, bør der udveksles oplysninger mellem medlemsstaterne;
- (30) erhvervsdrivende og organisationer, der importerer oksekød fra tredjelande til EF, ønsker måske også at mærke deres produkter i overensstemmelse med den frivillige ordning for mærkning af oksekød; importeret

oksekød bør derfor også kunne omfattes af denne ordning; disse bestemmelser skal sikre, at mærkningen af importeret oksekød er lige så pålidelig som mærkningen af EF-oksekød;

- (31) ved et skift fra ordningerne i afsnit II i forordning (EF) nr. 820/97 til ordningerne i nærværende forordning kan der opstå vanskeligheder, som der ikke er taget højde for i nærværende forordning; for alle eventualiteters skyld bør Kommissionen derfor kunne vedtage de fornødne overgangsforanstaltninger; Kommissionen bør også bemyndiges til at løse særlige praktiske problemer;
- (32) for at sikre pålideligheden af foranstaltningerne i denne forordning bør medlemsstaterne forpligtes til at gennemføre relevante og effektive kontrolforanstaltninger; disse kontrolforanstaltninger tilsidesætter dog ikke anden kontrol, som Kommissionen kan foretage analogt med artikel 9 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser⁽¹⁾; medlemsstaternes myndigheder bemyndiges til at tilbagekalde godkendelser af specifikationer i tilfælde af uregelmæssigheder;
- (33) der bør fastsættes passende sanktioner i tilfælde af overtrædelse af denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

IDENTIFIKATION OG REGISTRERING AF KVÆG

Artikel 1

1. Medlemsstaterne indfører en ordning for identifikation og registrering af kvæg, i det følgende benævnt »dyr«, i overensstemmelse med dette afsnit.

2. Dette afsnit finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i EF-regler om udryddelse eller bekæmpelse af sygdomme, og medmindre andet er fastsat i direktiv 91/496/EØF og forordning (EØF) nr. 3508/92. De bestemmelser i direktiv 92/102/EØF, der specifikt vedrører kvæg, gælder dog ikke længere fra den dato, hvor de pågældende dyr skal identificeres i overensstemmelse med dette afsnit.

Artikel 2

I dette afsnit forstås ved:

— »dyr«: kvæg som defineret i artikel 2 i direktiv 97/12/EF

⁽¹⁾ EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1. Forordningen senest ændret ved forordning (EF) nr. 1036/1999 (EFT L 127 af 21.5.1999, s. 4).

- »bedrift«: enhver virksomhed, enhver bygning eller, hvis der er tale om en frilandsbedrift, ethvert sted beliggende inden for samme medlemsstats område, hvor dyr, der er omfattet af denne forordning, holdes, opdrættes eller håndteres
- »bruger«: enhver fysisk eller juridisk person, som er ansvarlig for dyr, også midlertidigt, herunder under transport eller på et marked
- »myndighed«: den centrale myndighed eller de myndigheder i en medlemsstat, der er ansvarlige for at udføre veterinærkontrol og for at gennemføre dette afsnit, eller, for så vidt angår kontrollen med præmier, de myndigheder, der er ansvarlige for at gennemføre forordning (EØF) nr. 3508/92.

Artikel 3

Ordningen for identifikation og registrering af kvæg omfatter følgende:

- a) øremærker til identifikation af de enkelte dyr
- b) elektroniske databaser
- c) dyrepas
- d) individuelle lister på hver enkelt bedrift.

Kommissionen og myndighederne i den pågældende medlemsstat skal have adgang til alle oplysninger i henhold til dette afsnit. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse oplysninger er tilgængelige for alle berørte parter, herunder forbrugerorganisationer, der er anerkendt af medlemsstaten, på betingelse af, at der sikres den fortrolighed og databeskyttelse, der kræves i henhold til den nationale lovgivning.

Artikel 4

1. Alle dyr på en bedrift, der er født efter den 1. januar 1998, eller som efter den 1. januar 1998 er bestemt til handel inden for EF, identificeres ved hjælp af et af myndighederne godkendt øremærke i hvert øre. Begge øremærkerne skal være forsynet med den samme entydige identifikationskode, så hvert enkelt dyr samt den bedrift, hvor det er født, kan identificeres. Som en undtagelse herfra kan dyr, der er født før den 1. januar 1998, og som efter denne dato er bestemt til handel inden for EF, indtil den 1. september 1998 identificeres efter direktiv 92/102/EØF. Som en yderligere undtagelse herfra kan dyr, der er født før den 1. januar 1998, og som efter denne dato er bestemt til handel inden for EF med henblik på øjeblikkelig slagting, indtil den 1. september 1999 identificeres efter direktiv 92/102/EØF. Kvæg, der er bestemt til kulturelle eller

sportslige begivenheder (med undtagelse af messer og udstillinger) kan i stedet for øremærker identificeres efter en af Kommissionen godkendt identifikationsordning, som frembyder de samme garantier.

2. Øremærket anbringes inden for en af medlemsstaten fastsat frist regnet fra dyrets fødsel, og under alle omstændigheder inden dyret flyttes fra den bedrift, hvor det er født. Denne frist må indtil den 31. december 1999 ikke være længere end 30 dage og efter denne dato ikke længere end 20 dage.

Efter anmodning fra en medlemsstat kan Kommissionen dog efter proceduren i artikel 10 fastsætte, under hvilke omstændigheder medlemsstaterne kan forlænge maksimumsfristen.

Dyr, der er født efter den 1. januar 1998, må ikke flyttes fra en bedrift, medmindre de er identificeret i henhold til denne artikel.

3. Dyr, der er importeret fra et tredjeland, og som har undergået den kontrol, der er fastsat i direktiv 91/496/EØF, og som forbliver på EF's område, skal inden for en frist, medlemsstaten fastsætter, dog senest 20 dage efter ovennævnte kontrol, og under alle omstændigheder inden de flyttes fra bedriften, identificeres på bestemmelsesbedriften ved hjælp af et øremærke, der er i overensstemmelse med denne artikel.

Det er dog ikke nødvendigt at identificere dyrene, hvis bestemmelsesbedriften er et slagteri, som ligger i den medlemsstat, hvor kontrollen er foretaget, og dyrene slagtes senest 20 dage efter kontrollen.

Tredjelandets oprindelige identifikation registreres i den i artikel 5 nævnte elektroniske database eller, hvis databasen endnu ikke er fuldt operationel, på de i artikel 3 nævnte lister sammen med den identifikationskode, bestemmelsesmedlemsstaten har tildelt.

4. Dyr fra en anden medlemsstat beholder deres oprindelige øremærker.

5. Øremærker må ikke fjernes eller udskiftes uden myndighedernes tilladelse.

6. Øremærkerne tildeles bedriften og fordeles og anbringes på dyrene på en måde, der fastlægges af myndighederne.

7. Senest den 31. december 2001 træffer Europa-Parlamentet og Rådet på grundlag af en rapport fra Kommissionen, ledsaget af eventuelle forslag, efter proceduren i traktatens artikel 95 afgørelse om, hvorvidt det er muligt at indføre elektronisk identifikation på baggrund af de fremskridt, der er gjort på dette område.

Artikel 5

Medlemsstaternes myndigheder opretter en elektronisk database i henhold til artikel 14 og 18 i direktiv 97/12/EF.

De elektroniske databaser skal senest den 31. december 1999 være fuldt operationelle og fra denne dato indeholde alle de i nævnte direktiv krævede oplysninger.

Artikel 6

1. Fra den 1. januar 1998 udsteder myndighederne et pas for hvert dyr, der skal identificeres i henhold til artikel 4, senest 14 dage efter meddelelsen om dyrets fødsel eller, hvis det drejer sig om dyr, der er importeret fra tredjelande, senest 14 dage efter meddelelsen om den pågældende medlemsstats identifikation af dyret, jf. artikel 4, stk. 3. Myndighederne kan på de samme betingelser udstede pas for dyr fra en anden medlemsstat. I så fald skal det pas, der ledsager dyret ved dets ankomst, afleveres til myndighederne, som returnerer det til den udstedende medlemsstat.

Efter anmodning fra en medlemsstat kan Kommissionen dog efter proceduren i artikel 10 fastsætte, under hvilke omstændigheder medlemsstaterne kan forlænge maksimumsfristen.

2. Når et dyr flyttes, skal det være ledsaget af sit pas.

3. Uanset stk. 1, første punktum, og stk. 2 kan medlemsstater:

— der har en elektronisk database, som efter Kommissionens vurdering er fuldt operationel inden den 1. januar 2000, jf. artikel 5, bestemme, at der kun skal udstedes pas for dyr, der er bestemt til handel inden for EF, og at dyrene kun skal være ledsaget af deres pas, når de flyttes fra den pågældende medlemsstats område til en anden medlemsstats område, og i så fald baseres passets oplysninger på den elektroniske database.

I disse medlemsstater afleveres det pas, dyret er ledsaget af ved indførslen fra en anden medlemsstat, til myndighederne ved ankomsten.

— indtil den 1. januar 2000 tillade, at der udstedes kollektive dyrepas for besætninger, der flyttes inden for den pågældende medlemsstat, hvis alle dyrene har samme oprindelse og bestemmelsessted og er ledsaget af et veterinærtcertifikat.

4. Når dyret dør, skal brugeren returnere passet til myndighederne senest 7 dage efter dyrets død. Sendes dyret til et slagteri, er slagteriets leder ansvarlig for, at passet returneres til myndighederne.

5. Når dyr eksporteres til tredjelande, skal den sidste bruger aflevere passet til myndighederne på det sted, hvor dyret eksporteres.

Artikel 7

1. Alle brugere med undtagelse af transportvirksomheder skal:

— føre en ajourført liste

— så snart den elektroniske database er fuldt operationel, indberette alle flytninger til og fra bedriften og alle fødsler og dødsfald på bedriften sammen med datoerne for disse begivenheder til myndighederne senest 15 dage og, fra den 1. januar 2000, senest syv dage efter, at begivenheden er indtruffet. Efter anmodning fra en medlemsstat kan Kommissionen dog efter proceduren i artikel 10 fastsætte, under hvilke omstændigheder medlemsstaterne kan forlænge maksimumsfristen.

2. Brugerne skal, hvis det er relevant, udfylde passet straks ved hvert dyrs ankomst til bedriften og inden dets flytning derfra, og sørge for, at passet ledsager dyret, jf. artikel 6.

3. Brugerne skal efter anmodning herom for dyr, som de har ejet, holdt, transporteret, afsat eller slagtet, give myndighederne alle oplysninger om oprindelse, identifikation og eventuelt bestemmelsessted.

4. Listen skal have et format, som er godkendt af myndighederne, og føres manuelt eller på edb, og den skal til enhver tid være til disposition for myndighederne, hvis de ønsker det, i en periode, som skal fastlægges af myndighederne, dog mindst tre år.

Artikel 8

Medlemsstaterne udpeger den myndighed, der er ansvarlig for at sikre, at dette afsnit overholdes. De underretter hinanden og Kommissionen om, hvem denne myndighed er.

Artikel 9

Medlemsstaterne kan lade brugerne som defineret i artikel 2 afholde de omkostninger, der er forbundet med de i artikel 3 omhandlede ordninger og den i dette afsnit fastsatte kontrol.

Artikel 10

Medmindre andet er fastsat i artikel 8 i Rådets afgørelse 1999/468/EF⁽¹⁾, vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne til dette afsnit efter proceduren i artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999⁽²⁾. Disse gennemførelsesbestemmelser omfatter navnlig:

a) bestemmelser vedrørende øremærkerne

b) bestemmelser vedrørende passet

c) bestemmelser vedrørende listen

d) mindstekrav til den kontrol, der skal foretages

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

- e) anvendelse af administrative sanktioner
- f) overgangsforanstaltninger, der kræves for at lette anvendelsen af dette afsnit.

AFSNIT II

MÆRKNING AF OKSEKØD OG OKSEKØDSPRODUKTER*Artikel 11*

En erhvervsdrivende eller en organisation som defineret i artikel 12, der:

- i henhold til afdeling I i dette afsnit skal mærke oksekød på salgsstedet og/eller
- i henhold til afdeling II i dette afsnit ønsker at mærke oksekød på salgsstedet for at give andre oplysninger end dem, der er fastsat i artikel 13, om egenskaber ved det mærkede kød eller det dyr, som det stammer fra, eller produktionsbetingelser,

skal i den forbindelse overholde dette afsnit.

Dette afsnit finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i Rådets direktiv 79/112/EØF.

Artikel 12

I dette afsnit forstås ved:

- »oksekød«: de produkter, der henhører under KN-kode 0201, 0202, 0206 10 95 og 0206 29 91
- »mærkning«: anbringelse af et mærke på et eller flere kødstykker eller på deres emballage, herunder forbrugerinformation på salgsstedet
- »organisation«: en gruppe erhvervsdrivende fra samme eller forskellige dele af oksekødshandelen.

Afdeling I

Obligatorisk EF-mærkningsordning for oksekød*Artikel 13***Almindelige regler**

1. Erhvervsdrivende og organisationer, der afsætter oksekød i EF, skal mærke det i henhold til denne artikel.

I forbindelse med den obligatoriske mærkningsordning skal der kunne fastslås en sammenhæng mellem på den ene side identifikationen af slagtekroppen, fjerdingen eller kødstykkerne og på den anden side det enkelte dyr eller gruppen af dyr, hvis dette er tilstrækkeligt til at sikre rigtigheden af oplysningerne på det mærke, der skal kontrolleres.

2. Mærket skal indeholde følgende:

- Et referencenummer eller en referencekode, så der kan fastslås en sammenhæng mellem kødet og dyret eller dyrene. Dette nummer kan være identifikationsnummeret for det enkelte dyr, som oksekødet stammer fra, eller identifikationsnummeret for en gruppe af dyr.
- Autorisationsnummeret for det slagteri, hvor dyret eller gruppen af dyr er blevet slagtet, og regionen eller medlemsstaten eller tredjelandet, hvor slagteriet er beliggende. Oplysningerne anføres på følgende måde: »Slagtet i [regionens eller medlemsstatens eller tredjelandets navn] [autorisationsnummer]«.
- Autorisationsnummeret for den udbeningsvirksomhed, hvor slagtekroppen eller gruppen af slagtekroppe er udbenet, og regionen eller medlemsstaten eller tredjelandet, hvor udbeningsvirksomheden er beliggende. Oplysningerne anføres på følgende måde: »Udbenet i [regionens eller medlemsstatens eller tredjelandets navn] [autorisationsnummer]«.
- Den dyrekategori, som oksekødet stammer fra.
- Den dato, hvor dyret eller gruppen af dyr, som oksekødet stammer fra, er slagtet.
- Oksekødets ideelle minimumsmodningsperiode.

3. Medlemsstaterne kan dog, hvis der findes tilstrækkelige oplysninger i den identifikations- og registreringsordning for kvæg, der omhandles i afsnit I, beslutte, at der for oksekød fra dyr, der er født, opdrættet og slagtet i den samme medlemsstat, også skal anføres yderligere oplysninger på mærket.

4. En obligatorisk ordning som omhandlet i stk. 3 må ikke føre til forstyrrelser i samhandelen mellem medlemsstaterne.

De gennemførelsesordninger, der skal gælde i de medlemsstater, der ønsker at anvende stk. 3, skal godkendes af Kommissionen på forhånd.

5. Fra den 1. januar 2003 skal erhvervsdrivende og organisationer også anføre følgende på mærket:

- den medlemsstat, region eller bedrift eller det tredjeland, hvor dyret er født
- alle de medlemsstater, regioner eller bedrifter eller tredjelandslande, hvor opfedningen har fundet sted
- den medlemsstat eller region eller det tredjeland eller slagteri, hvor slagtingen har fundet sted
- den medlemsstat, region eller udbeningsvirksomhed eller det tredjeland, hvor udbeningen har fundet sted.

Hvis oksekødet stammer fra dyr, der er født, opdrættet, slagtet og udbenet:

- i den samme medlemsstat, kan der dog stå: »Oprindelse: [medlemsstatens navn]« eller »Oprindelse: EF«
- i flere forskellige medlemsstater, kan der dog stå: »Oprindelse: EF« eller »Oprindelse: flere EF-medlemsstaters navne«
- i en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande, kan der dog stå: »Oprindelse: EF og tredjelande«
- i et eller flere tredjelande, kan der dog stå: »Oprindelse: [tredjelandets eller tredjelandenes navn]« eller »Oprindelse: tredjelande«.

Artikel 14

Undtagelser fra den obligatoriske mærkningsordning

1. Som undtagelse fra artikel 13, stk. 2, og første, andet og tredje led af artikel 13, stk. 5, og artikel 13, stk. 6, skal en erhvervsdrivende eller en organisation, der producerer hakket oksekød, oksekødsafpuds eller opskåret oksekød, på mærket mindst anføre de medlemsstater, regioner eller udbeningsvirksomheder eller tredjelande, hvor oksekødet er produceret.

Er oksekødet produceret:

- i den samme region eller medlemsstat, kan der enten stå »Fremstillet i: [regionens eller medlemsstatens navn]« eller »Fremstillet i EF«
- i flere forskellige medlemsstater, kan der dog stå: »Fremstillet i [medlemsstaternes navne]« eller »Fremstillet i: EF«
- i en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande, kan der dog stå: »Fremstillet i: [medlemsstaternes og tredjelandenes navne]« eller »Fremstillet i EF og tredjelande«
- i et eller flere tredjelande, kan der dog stå: »Fremstillet i: [tredjelandets eller tredjelandenes navn]« eller »Fremstillet i tredjelande«.

2. Som undtagelse fra artikel 13, stk. 2, sjette led, kan en erhvervsdrivende eller en organisation mærke kalvekød uden at anføre kødets minimumsmodning.

Artikel 15

Obligatorisk mærkning af oksekød fra tredjelande

Som undtagelse fra artikel 13 skal oksekød, der er importeret til EF, og for hvilket ikke alle de oplysninger, som er nævnt i artikel 13, foreligger, mærkes således:

»Oprindelse: tredjelande« eller »Slaget i: [tredjelandets navn]«.

Artikel 16

Oksekød, der kan spores tilbage til det enkelte dyr

En erhvervsdrivende eller en organisation, der sørger for, at der er sammenhæng mellem oksekødets identifikation og det enkelte dyr, som oksekødet stammer fra, har ret til at mærke oksekødet med et særligt logo.

Afdeling II

Frivillig mærkningsordning

Artikel 17

Almindelige regler

1. For mærker, der indeholder andre oplysninger end dem, der er fastsat i afdeling I i dette afsnit, skal hver enkelt erhvervsdrivende eller organisation fremlægge en specifikation til myndighedernes orientering i hver enkelt medlemsstat, hvor produktionen eller salget af det pågældende oksekød finder sted. Forhåndsorienteringen skal finde sted mindst en måned før, oksekødet mærkes. Myndighederne kan også udarbejde specifikationer til anvendelse i den pågældende medlemsstat, forudsat at det ikke er obligatorisk at anvende dem.

I de frivillige mærkningspecifikationer anføres det:

- hvilke oplysninger mærket skal indeholde
- hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at disse oplysninger er rigtige
- hvilken kontrolordning der vil blive anvendt i alle produktions- og afsætningsled, herunder hvilke former for kontrol der skal udføres af et uvildigt organ, der er godkendt af myndighederne, og som udpeges af den erhvervsdrivende eller organisationen. Disse organer skal opfylde kriterierne i europæisk standard nr. EN/45011.
- når det drejer sig om en organisation, hvilke foranstaltninger der vil blive truffet over for et medlem, som ikke overholder specifikationerne.

Medlemsstaterne kan beslutte, at kontrol udført af det uvildige organ kan erstattes af kontrol udført af en myndighed. Myndigheden skal i så fald have det fornødne kvalificerede personale og tilstrækkelige ressourcer til at udføre kontrollen.

Omkostningerne ved kontrol i henhold til dette afsnit afholdes af den erhvervsdrivende eller den organisation, der anvender mærkningsordningen.

2. I forbindelse med en specifikation skal der kunne fastslås en sammenhæng mellem på den ene side identifikationen af slagtekroppen, fjerdingen eller kødstykkerne og på den anden side det enkelte dyr eller de pågældende dyr, hvis dette er tilstrækkeligt til at sikre rigtigheden af oplysningerne på det mærke, der skal kontrolleres.

3. Et mærke skal indeholde oplysninger, som:

- myndighederne på forhånd har fået meddelelse om
- er korrekte og kan kontrolleres i overensstemmelse med den specifikation, som er sendt til myndighederne
- er klare, utvetydige og fælles for det oksekød, som er blandet fra forskellige dyr.

4. Har myndighederne ikke senest en måned efter at have fået forelagt specifikationen rejst indvending mod eller anmodet om yderligere oplysninger om specifikationen, har den erhvervsdrivende eller organisationen ret til at mærke oksekødet i overensstemmelse med specifikationen, hvis mærket indeholder den erhvervsdrivendes/organisationens navn eller logo.

5. Produceres og/eller afsættes oksekødet i to eller flere medlemsstater, gør medlemsstaternes myndigheder følgende:

- bistår hinanden med effektivt at udveksle oplysninger om mærkningsspecifikationer, der anvendes i en anden medlemsstat
- anerkender de specifikationer, der anvendes i en anden medlemsstat.

Artikel 18

Frivillig mærkning af oksekød fra tredjelande

1. Finder oksekødsproduktionen helt eller delvis sted i et tredjeland, har de erhvervsdrivende og organisationerne ret til at mærke oksekødet i henhold til denne afdeling, hvis de først har sendt deres specifikationer til de myndigheder, som hvert enkelt tredjeland har udpeget til det formål, og myndighederne ikke senest en måned efter at have modtaget specifikationen har rejst indvending mod eller anmodet om yderligere oplysninger om specifikationen.

2. For at en specifikation, der anvendes i et tredjeland, er gyldig i EF, skal tredjelandet i forvejen have givet Kommissionen meddelelse om:

- hvilken myndighed tredjelandet har udpeget

— hvilke procedurer og kriterier myndigheden skal anvende, når den undersøger specifikationen

— hver enkelt erhvervsdrivende og organisation, som har fået godkendt en specifikation af myndigheden.

Kommissionen sender disse meddelelser til medlemsstaterne.

Konkluderer Kommissionen på grundlag af ovennævnte meddelelser, at de procedurer og/eller kriterier, der anvendes i et tredjeland, ikke kan ligestilles med de normer, der er fastsat i denne forordning, beslutter den efter samråd med det pågældende tredjeland, at specifikationer fra det pågældende tredjeland ikke er gyldige i EF.

Artikel 19

Sanktioner

Viser det sig, at en erhvervsdrivende eller en organisation ikke overholder den i artikel 17, stk. 1, omhandlede specifikation, kan medlemsstaten stille yderligere krav, som den erhvervsdrivende eller organisationen skal opfylde for at beholde sit mærke, uden at dette i øvrigt berører de foranstaltninger, der træffes af organisationen selv eller af det uvildige kontrolorgan, der er omhandlet i artikel 17.

Afdeling III

Almindelige bestemmelser

Artikel 20

Gennemførelsesbestemmelser

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 8 i Rådets afgørelse 1999/468/EF, vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne til dette afsnit efter proceduren i artikel 43 i forordning (EF) nr. 1254/1999, og definerer herunder:

- det maksimale antal dyr i en gruppe som omhandlet i artikel 13
- de dyrekategorier, som omhandles i artikel 13, stk. 2, fjerde led
- hakket oksekød, oksekødsafpuds og opskåret oksekød som omhandlet i artikel 14, stk. 1
- det logo, som omhandles i artikel 16
- de særlige oplysninger, som kan anføres på mærkerne.

2. Efter samme procedure vedtager Kommissionen også:

- a) de foranstaltninger, der kræves for at lette overgangen fra anvendelsen af forordning (EF) nr. 820/97 til anvendelsen af dette afsnit

b) de foranstaltninger, der kræves til løsning af specifikke praktiske problemer. Sådanne foranstaltninger kan, hvis der foreligger en behørig begrundelse herfor, fravige visse dele af dette afsnit.

Artikel 21

Udpegning af myndigheder

Medlemsstaterne udpeger den eller de myndigheder, der er ansvarlige for at gennemføre dette afsnit, senest seks måneder efter, at denne forordning er trådt i kraft.

AFSNIT III

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 22

1. Medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at denne forordning overholdes. Denne kontrol foregriber ikke eventuel kontrol, som Kommissionen foretager analogt med artikel 9 i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95.

Eventuelle sanktioner, som medlemsstaterne pålægger brugerne, skal stå i forhold til overtrædelsens alvor. Sanktionerne kan, når det er berettiget, omfatte restriktioner med hensyn til at flytte dyrene til eller fra den pågældende brugers bedrift.

2. Hvis det med henblik på ensartet anvendelse af denne forordnings bestemmelser er nødvendigt, kan Kommissionens veterinærsagkyndige sammen med myndighederne:

a) kontrollere, om medlemsstaterne overholder de nævnte bestemmelser

b) foretage kontrol på stedet for at sikre sig, at kontrollen udføres i henhold til denne forordning.

3. En medlemsstat, på hvis område der føres kontrol, yder Kommissionens veterinærsagkyndige den bistand, de måtte ønske for at kunne udføre deres opgaver.

Resultatet af kontrollen skal drøftes med den pågældende medlemsstats myndigheder, før der udarbejdes en endelig rapport, som rundsendes.

4. Mener Kommissionen, at resultatet af kontrollen taler for det, tages situationen op til behandling i Den Stående Veterinærkomité. Den kan træffe de nødvendige afgørelser efter proceduren i artikel 22A.

5. Kommissionen følger med i udviklingen; den kan, på baggrund heraf efter proceduren i artikel 22A ændre eller ophæve de afgørelser, der er nævnt i stk. 3.

6. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages om nødvendigt efter proceduren i artikel 22A.

Artikel 22A

1. Kommissionen består af Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved Rådets afgørelse 68/361/EØF, efter proceduren i denne artikels stk. 2.

2. Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Den udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i komitéen vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Hvis Europa-Parlamentet med en begrundet beslutning gør opmærksom på, at et udkast til gennemførelsesforanstaltninger, som forventes vedtaget, og som er blevet forelagt for en komité i henhold til denne forordning vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, som er fastlagt i forordningen, behandler Kommissionen udkastet på ny. Under hensyn til denne beslutning kan Kommissionen under overholdelse af fristen for den igangværende procedure forelægge komitéen et nyt udkast til gennemførelsesforanstaltninger, videreføre proceduren eller forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til retsakt i henhold til traktaten. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og komitéen om, hvad den agter at gøre på baggrund af Europa-Parlamentets beslutning og om begrundelsen herfor.

4. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse, jf. dog stk. 3.

5. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes, og underretter Europa-Parlamentet.

6. Er Europa-Parlamentet af den opfattelse, at et forslag, der er forelagt af Kommissionen i henhold til den forordning, som er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i forordningen, underretter det Rådet om sin holdning.

7. Rådet kan, når det skønner det hensigtsmæssigt under hensyntagen til en sådan holdning, træffe afgørelse om forslaget med kvalificeret flertal inden for en frist på tre måneder regnet fra dets forelæggelse for Rådet.

Har Rådet inden for denne frist med kvalificeret flertal tilkendegivet, at det er imod forslaget, behandler Kommissionen forslaget på ny. Den kan forelægge Rådet et ændret forslag, forelægge sit forslag på ny eller fremsætte forslag til en retsakt i henhold til traktaten.

Har Rådet ved udløbet af denne frist hverken vedtaget den foreslåede gennemførelsesretsakt eller tilkendegivet, at det er imod forslaget til gennemførelsesforanstaltninger, vedtager Kommissionen den foreslåede gennemførelsesretsakt.

Artikel 23

1. Forordning (EF) nr. 820/97 ophæves.
2. Henvisninger til forordning (EF) nr. 820/97 betragtes som henvisninger til nærværende forordning og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag I.

Artikel 24

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den [en måned efter ikrafttrædelsen].

BILAG

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 820/97	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11	Artikel 24
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13	Artikel 12
Artikel 14, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 14, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 14, stk. 3	Artikel 17, stk. 5
Artikel 14, stk. 4	Artikel 17, stk. 4
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16, stk. 1	Artikel 17, stk. 3
Artikel 16, stk. 2	Artikel 17, stk. 3
Artikel 16, stk. 3	Artikel 13, stk. 2, første led
Artikel 17	Artikel 19
Artikel 18	Artikel 20
Artikel 19	—
Artikel 20	Artikel 21
Artikel 21	Artikel 22
Artikel 22	Artikel 24

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter

(1999/C 376 E/08)

KOM(1999) 487 endelig udg. — 1999/0205(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 27. oktober 1999)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

(6) der bør derfor foretages ændringer i forordning (EF) nr. 820/97 —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152,

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

Artikel 1

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

Artikel 19 i forordning (EF) nr. 820/97 affattes således:

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

»Artikel 19

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 19 i forordning (EF) nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter⁽¹⁾ skal der indføres en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød, som bliver obligatorisk i alle medlemsstaterne fra den 1. januar 2000; ifølge samme artikel skal der på forslag af Kommissionen også vedtages almindelige regler for den obligatoriske ordning inden den dato;
- (2) Kommissionen har forelagt Rådet et forslag til forordning, der afløser forordning (EF) nr. 820/97 og indeholder de almindelige regler for den obligatoriske ordning for mærkning af oksekød; de procedurer, der er nødvendige for at vedtage den forordning, vil sandsynligvis ikke være afsluttet før den 1. januar 2000;
- (3) principielt bliver konsekvensen af, at der ikke er vedtaget en ny forordning, at den obligatoriske ordning, der er baseret på oprindelse, umiddelbart træder i kraft, uden at der gælder nogen almindelige regler for den; det vil skabe en meget usikker og utilfredsstillende situation for de erhvervsdrivende i oksekødssektoren ikke blot i EF, men også i tredjelande;
- (4) dette kan undgås ved at forlænge de nugældende frivillige ordninger i forordning (EF) nr. 820/97 og udsætte det i samme forordnings artikel 19 fastsatte tidspunkt for den obligatoriske mærkningsordnings ikrafttrædelse med et år;
- (5) det primære mål med mærkningsordningen er at beskytte folkesundheden og dermed bevare og øge forbrugertilliden til oksekød, som er blevet sat på en alvorlig prøve på grund af BSE-krisen; det rette retsgrundlag for denne forordning er derfor traktatens artikel 152;

1. Der indføres en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød, som bliver obligatorisk i alle medlemsstaterne fra den 1. januar 2001. Denne obligatoriske ordning udelukker dog ikke, at en medlemsstat kan beslutte kun at anvende denne ordning på frivillig basis på oksekød, der markedsføres i denne medlemsstat. Mærkningsordningen i denne forordning gælder indtil den 31. december 2000.

Inden den 1. januar 2001 skal Europa-Parlamentet og Rådet derfor på grundlag af den i stk. 3 omhandlede rapport efter proceduren i traktatens artikel 152 træffe afgørelse om de almindelige regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød, som skal gælde fra den dato, i overensstemmelse med EF's internationale forpligtelser.

2. Medmindre Europa-Parlamentet og Rådet beslutter andet, skal der i den obligatoriske mærkningsordning, som skal gælde fra den 1. januar 2001, i overensstemmelse med EF's internationale forpligtelser, på mærket — foruden angivelsen i artikel 16, stk. 3 — obligatorisk anføres den medlemsstat eller det tredjeland, hvor det dyr, som oksekødet stammer fra, er født, de medlemsstater eller tredjelande, hvor dyret har været holdt, og den medlemsstat eller det tredjeland, hvor dyret er slagtet.

3. Medlemsstaterne skal inden den 1. maj 1999 aflægge rapport til Kommissionen om gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød. Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvor langt gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød er i de forskellige medlemsstater.

4. Medlemsstaterne kan dog, hvis der findes en tilstrækkeligt udviklet identifikations- og registreringsordning for kvæg, allerede inden den 1. januar 2001 indføre en obligatorisk mærkningsordning for oksekød fra dyr, der er født, opfedt og slagtet på deres område. Endvidere kan de beslutte, at en eller flere af de oplysninger, der er nævnt i artikel 16, stk. 1 og 2, skal anføres på mærkerne.

⁽¹⁾ EFT L 117 af 7.5.1997, s. 1.

5. En obligatorisk ordning som omhandlet i stk. 4 må ikke føre til forstyrrelser i samhandelen mellem medlemsstaterne. De gennemførelsesordninger, der skal gælde i de medlemsstater, der ønsker at anvende stk. 4, skal godkendes af Kommissionen på forhånd.

6. Senest den 1. januar 2001 træffer Europa-Parlamentet og Rådet efter proceduren i traktatens artikel 152 afgørelse om, hvorvidt det er muligt og ønskeligt at kræve obligatorisk angivelse af andre oplysninger end de i stk. 2 nævnte

og at udvide denne forordnings anvendelsesområde til også at omfatte andre produkter end de i artikel 13, første led, nævnte.»

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2000.

Forslag til Rådets forordning (EF) om fastlæggelse af en EF-ramme for indsamling og forvaltning af fiskeridata, der er nødvendige til gennemførelse af den fælles fiskeripolitik

(1999/C 376 E/09)

(EØS-relevant tekst)

KOM(1999) 541 endelig udg. — 1999/0218(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 27. oktober 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1181/98⁽²⁾, skal Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri regelmæssigt vurdere situationen vedrørende fiskeressourcerne og de økonomiske følger af denne situation;
- (2) den adfærdskodeks for ansvarligt fiskeri, der er fastlagt af De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO), og FN-aftalen om bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskebestande understreger nødvendigheden af udvikling af forsknings- og dataindsamlingsarbejdet for at forbedre den videnskabelige viden;
- (3) Fællesskabet skal deltage i indsatsen i de internationale farvande for bevarelse af fiskeressourcerne i overensstemmelse med bl.a. de bestemmelser, der er fastlagt inden for de regionale fiskeriorganisationer;
- (4) for at de videnskabelige vurderinger, der er nødvendige for den fælles fiskeripolitik, kan foretages, er det påkrævet, at der indsamles fuldstændige data vedrørende ressourcernes biologi, flåderne og deres virksomhed og de økonomiske og sociale spørgsmål;
- (5) det er ønskeligt, at indsamlingen af disse særlige oplysninger koordineres med statistiske oplysninger;
- (6) det er på fællesskabsplan nødvendigt at fastlægge prioriteter og at harmonisere procedurerne for dataindsamling

og -behandling i Fællesskabet for at sikre sammenhæng i ordningen som helhed og optimere dens omkostnings-effektivitet ved etablering af en stabil flerårig ramme;

(7) til de videnskabelige analyser kræves der ikke primært elementære detaildata, men aggregerede data, som fremkommer, ved at detaildata samles og behandles på et passende niveau;

(8) de eksisterende forordninger på dette område, herunder Rådets forordning (EØF) nr. 3759/92⁽³⁾, (EØF) nr. 2847/93⁽⁴⁾, (EF) nr. 685/95⁽⁵⁾ og (EF) nr. 779/97⁽⁶⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98⁽⁷⁾, nr. 2091/98⁽⁸⁾ og nr. 2092/98⁽⁹⁾, indeholder bestemmelser om indsamling og forvaltning af data vedrørende fiskerfartøjer, deres aktiviteter og fangster samt overvågning af priserne, der skal tages i betragtning for at opbygge en samlet ordning;

(9) de eksisterende bestemmelser dækker ikke alle de områder, på hvilke der skal indsamles data for at muliggøre fuldstændige og pålidelige videnskabelige analyser; de omhandler enten individuelle data eller samlede data, men ikke aggregerede data på et passende niveau for de videnskabelige vurderinger; der bør derfor fastsættes nye bestemmelser for at få etableret flerårige serier af aggregerede data, der faktisk er tilgængelige for kompetente og godkendte brugere;

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3759/92 af 17. december 1992 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter (EFT L 388 af 31.12.1992, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, (EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1) senest ændret ved forordning (EF) nr. 2346/98 (EFT L 358 af 31.12.1998, s. 5).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 685/95 af 27. marts 1995 om forvaltning af fiskeriindsatsen, for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i Fællesskabet (EFT L 71 af 31.3.1995, s. 5).

⁽⁶⁾ Rådets forordning (EF) nr. 779/97 af 24. april 1997 om en forvaltningsordning for fiskeriindsatsen i Østersøen (EFT L 113 af 30.4.1997, s. 1).

⁽⁷⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98 af 30. september 1998 om Fællesskabets fortegnelse over fiskerfartøjer (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 27).

⁽⁸⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2091/98 af 30. september 1998 om opdelingen af Fællesskabets fiskerflåde på fartøjskategorier og Fællesskabets fiskeriindsats inden for rammerne af de flerårige udviklingsprogrammer (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 36).

⁽⁹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2092/98 af 30. september 1998 om anmeldelse af fiskeriindsatsen for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i Fællesskabet (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 47).

⁽¹⁾ EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 164 af 9.6.1998, s. 1.

(10) vurderingen af sektorens ressourcer og økonomiske situation kræver indsamling af biologiske oplysninger for samtlige fangster, herunder genudsætninger, mængdevurderinger, som er uafhængige af det kommercielle fiskeri, af en række ressourcer, indsamling af oplysninger om fangstkapaciteten og fiskeriindsatsen samt data, der forklarer prisdannelsen og gør det muligt at vurdere den økonomiske situation for fiskerivirksomhederne og fiskeforarbejdningsindustrien og ligeledes udviklingen i beskæftigelsen i disse sektorer;

(11) det er nødvendigt at prioritere de data, der er absolut påkrævede til de videnskabelige analyser, men også at fremme et videre program, der gør det muligt at forbedre disse vurderinger;

(12) de videnskabelige og faglige kredse inden for fiskeriet og de berørte erhvervskredse må inddrages i fastlæggelsen af reglerne for dataindsamling og -forvaltning; ved artikel 16 i forordning (EØF) nr. 3760/92 nedsættes Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri og ved Kommissionens afgørelse (EØF) nr. 128/71⁽¹⁾ nedsættes Den Rådgivende Komité for Fiskeri, som er egnede organer til indhentning af de nødvendige udtalelser;

(13) fællesskabsprogrammerne for indsamling og forvaltning af fiskeridata skal gennemføres under medlemsstaternes direkte ansvar, og medlemsstaterne bør derfor fastlægge nationale programmer i sammenhæng med fællesskabsprogrammerne;

(14) gennemførelsen af de nationale programmer for indsamling og forvaltning af fiskeridata kan kræve betydelige udgifter, men fordelene ved disse programmer viser sig kun fuldt ud på fællesskabsplan; der bør derfor forudses en finansiel støtte fra Fællesskabet til medlemsstaternes udgifter; bestemmelserne om denne støtte er fastsat i beslutning 1999/.../EF (beslutning om finansiel støtte til dataindsamling og undersøgelser);

(15) de i denne forordning omhandlede aggregerede data skal indgå i edb-databaser for at være tilgængelige for godkendte brugere og muliggøre udvekslinger; der forudses overførsel af specifikke videnskabelige data inden for internationale organisationer, herunder Det Internationale Havundersøgelsesråd, og regionale fiskerioorganisationer;

(16) der bør fastsættes en procedure for fastlæggelse af gennemførelsesbestemmelser til denne forordning, herunder nærmere fastlæggelse af, hvilke data der skal indsamles, og hvilke regler der skal gælde for den data-matiske organisering, overførsel og adgang til de aggregerede data;

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse af 25. februar 1971 om nedsættelse af en rådgivende komité for fiskeri (EFT L 68 af 22.3.1971, s. 18) senest ændret ved afgørelse 1999/478/EF (EFT L 187 af 20.7.1999, s. 70).

(17) forløbet af programmerne for dataindsamling og -forvaltning skal vurderes regelmæssigt, og på mellemlang sigt må muligheden for udvidelse af de områder, de dækker, undersøges —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning fastlægger en EF-ramme for indsamling og forvaltning af de data, der er nødvendige til vurdering af situationen for fiskeressourcerne og fiskerisektoren.

Ansvaret for dataindsamlingen påhviler medlemsstaterne.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- a) »flerårige serier«: data, der måler udviklingen for et parameter over flere år
- b) »aggregerede data«: resultat af behandlingen af dataene fra en fartøjsgruppe for et tidsrum og eventuelt for en bestemt geografisk sektor med det formål at nå frem til et samlet skøn, der er repræsentativt for helheden
- c) »opdeling i rum og tid«: kombination af en regelmæssig inddeling af et geografisk område i sektorer og et tidsinterval.

AFSNIT I

Generelle principper for indsamling og forvaltning af data

Artikel 3

1. Medlemsstaterne etablerer flerårige serier, der opfylder behovene i forbindelse med videnskabelige analyser, og som omfatter biologiske og økonomiske oplysninger og svarer til aggregerede data. De anvendte metoder skal være stabile over tiden, harmoniserede på EF-plan og tilgodesede de internationale bestemmelser på området.

2. Uden at det berører de eksisterende forpligtelser ifølge Fællesskabets bestemmelser om dataindsamling og særlig forordningerne nævnt i artikel 4, nr. 2) og 3), skal medlemsstaterne:

- a) fastlægge programmer for dataindsamling, der supplerer disse forpligtelser eller vedrører områder, som ikke indgår i disse forpligtelser, om nødvendigt med anvendelse af prøveudtagninger
- b) nærmere fastlægge de behandlingsprocedurer, der resulterer i aggregerede data
- c) sikre, at de data, der ligger til grund for de aggregerede data, forbliver til rådighed med henblik på eventuelle fornyede beregninger.

Artikel 4

Medlemsstaterne indsamler oplysninger:

1. der gør det muligt at få kendskab til eller danne sig et skøn over samtlige fangster pr. bestand, herunder eventuelle genudsætninger, og om nødvendigt at fordele disse fangster på fartøjsgrupper, geografiske områder og perioder. Der udtages biologiske prøver af fangsterne. Medlemsstaterne sørger desuden for, at der gennemføres videnskabelige togter til søs for at få vurderet bestandenes størrelse og fordeling uafhængigt af dataene fra det kommercielle fiskeri, når det drejer sig om bestande, for hvilke sådanne vurderinger er mulige og nyttige
2. der er nødvendige til vurdering af udviklingen i fiskerikapaciteten og aktiviteterne for de forskellige flåder. Til det formål udarbejdes der oversigter på grundlag af data indsamlet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 685/95 og (EF) nr. 779/97 og Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98, nr. 2091/98 og nr. 2092/98, ligesom medlemsstaterne indsamler supplerende oplysninger, når der er behov for det
3. der gør det muligt at følge priserne for de forskellige fangster og prisdannelsen. De oplysninger, der indsamles i henhold til forordning (EØF) nr. 3759/92, samles og sammenfattes. Der indsamles supplerende data for at dække alle landinger i havne i Fællesskabet og uden for Fællesskabet samt importen
4. der er nødvendige til vurdering af sektorens økonomiske situation:
 - a) for så vidt angår fiskerflåderne:
 - salgsprovenu og andre finansielle indtægter (tilskud, rentebeløb osv.)
 - produktionsomkostninger
 - data til karakterisering af arbejdspladserne på havet
 - b) for så vidt angår fiskeforarbejdningsindustrien:
 - produktionen udtrykt i mængde og værdi for nærmere fastlagte produktkategorier
 - antallet af virksomheder og antallet af arbejdspladser
 - udviklingen i produktionsomkostningerne og deres struktur.

AFSNIT II

Procedure for fastlæggelse af fællesskabsprogrammernes og de nationale programmers indhold

Artikel 5

1. Kommissionen fastlægger efter proceduren i artikel 18 i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 dels et minimalt fællesskabsprogram svarende til de oplysninger, der er absolut påkrævede til de videnskabelige vurderinger, dels et udvidet

fællesskabsprogram, der foruden det minimale programs oplysninger også omfatter oplysninger, der kan bidrage til en afgørende forbedring af de videnskabelige vurderinger. Disse programmer fastlægges for hver seksårig periode og for første gang for perioden 2000-2005.

2. Både det minimale og det udvidede program skal bl.a. specificere:

a) de omfattede punkter, dvs.:

- liste over de berørte bestande
- områder og ressourcer, der skal dækkes ved de i artikel 4, nr. 1), omhandlede videnskabelige togter til søs
- de parametre, der skal tages i betragtning for at følge udviklingen i fiskerikapaciteten
- de arter, for hvilke priserne ved landing skal følges, og eventuelle opdelinger i handelskategorier for en og samme art
- de regnskabsposter eller grupper af regnskabsposter, der er relevante for økonomisk at følge fiskerivirksomhederne og forarbejdningsindustrien
- arten af de arbejdspladser, som det er hensigtsmæssigt at følge

b) aggregationsniveauet for de indsamlede oplysninger:

- opdelingerne i rum og tid ved definition af de geografiske referencesektorers udstrækning og de tidsintervaller, der skal anvendes
- afgrænsning af grupperne af fartøjer og/eller havne og af forarbejdningsindustriens sektorer; fartøjsgrupperne skal svare til underkategorierne i de flerårige udviklingsprogrammer og være kohærente fra punkt til punkt

c) i givet fald de talmæssige mål for vurderingernes nøjagtighed eller prøveudtagningsprogrammernes intensitet.

Artikel 6

1. Hver medlemsstat fastlægger for seksårige perioder og for første gang for perioden 2000-2005 et nationalt program for indsamling og forvaltning af data. Det skal beskrive dels indsamlingen af detailldataene, dels den nødvendige behandling for at nå frem til de aggregerede data efter principperne i artikel 3. Desuden skal forbindelserne mellem dette program og fællesskabsprogrammerne fastlagt efter artikel 5 specificeres.

2. Hver medlemsstat sikrer, at procedurerne for dataindsamling og -behandling er pålidelige og stabile. Den forelægger Kommissionen de oplysninger, der kræves for at vurdere de faktisk anvendte midler og procedurerne effektivitet. Hvis der findes internationale eller europæiske definitioner og passende klassifikationssystemer, anvendes disse til indsamling og analyse af dataene.

3. Hver medlemsstat dækker i sit nationale program så vidt muligt de elementer, der vedrører den i det i artikel 5 omhandlede minimale fællesskabsprogram.

4. Hver medlemsstat kan for sit nationale program anmode om finansiel støtte fra Fællesskabet for alle elementer, der svarer til det minimale fællesskabsprogram. Den kan også anmode om finansiel støtte fra Fællesskabet til de supplerende elementer i det nationale program, der svarer til det udvidede fællesskabsprogram, forudsat at bestemmelserne vedrørende det minimale fællesskabsprogram fuldt ud er overholdt.

Beslutning om den finansielle støtte fra Fællesskabet træffes efter de nærmere bestemmelser i beslutning 1999/.../EF (beslutning om finansiel støtte til dataindsamling og undersøgelser).

Artikel 7

1. Hver medlemsstat sikrer, at de aggregerede data henhørende under fællesskabsprogrammerne indgår i edb-databaser.

2. De i denne forordning omhandlede data kan af medlemsstaterne overføres til kompetente internationale organisationer i overensstemmelse med de særlige regler for disse organisationer og de nærmere bestemmelser, der fastsættes i medfør af artikel 8, stk. 2, litra b). Kommissionen underrettes om sådanne overførsler og kan, hvis den anmoder om det, ad datamatisk vej få tilsendt en kopi af dataene.

3. Alle aggregerede data henhørende under fællesskabsprogrammerne skal ad datamatisk vej være tilgængelige for Kommissionen, der kan stille dem til rådighed for Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri.

4. De data, der i en hvilken som helst form meddeles eller indsamles i medfør af denne forordning, er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der ydes tilsvarende data efter den nationale lovgivning i de medlemsstater, der modtager dem, og efter de tilsvarende bestemmelser for fællesskabsinstitutionerne.

AFSNIT III

Afsluttende bestemmelser

Artikel 8

1. Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning vedtages efter proceduren i artikel 18 i forordning (EØF) nr. 3760/92.

2. Gennemførelsesbestemmelserne vedrører bl.a.:

- a) de i artikel 5, stk. 1, nævnte programmer
- b) den datamatiske organisering:
 - reglerne for overførsel af data, herunder overførsel af videnskabelige data til internationale organisationer

— spørgeskriterierne for databaserne og mindstenormerne til sikring af godkendte brugeres adgang til dataene

— data, der eventuelt samles under Kommissionens direkte ansvar

— bestemmelserne til sikring af beskyttelse af dataenes fortrolighed i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4.

3. Uden at det berører stk. 1, vedtages de i artikel 5, stk. 1, nævnte programmer efter høring af Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri og Den Rådgivende Komité for Fiskeri.

Artikel 9

1. Kommissionen undersøger i samarbejde med Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri og Den Rådgivende Komité for Fiskeri hvert år i Forvaltningskomitéen for Fiskeri og Akvakultur de nationale programmeres forløb.

2. På grundlag af oplysningerne fra medlemsstaterne og efter høring af Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri forelægger Kommissionen for hver treårig periode og første gang inden den 31. december 2002 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, hvori den vurderer de af hver medlemsstat anvendte midler, de anvendte metoders tilstrækkelighed og de opnåede resultater med indsamling og forvaltning af dataene omhandlet i denne forordning.

3. Kommissionen undersøger inden den 31. december 2002 hensigtsmæssigheden af at udvide området for de dataindsamlinger, der er omhandlet i denne forordning. Med henblik herpå kan medlemsstaterne og Kommissionen gennemføre sonderende undersøgelser og projekter på områder af betydning for den fælles fiskeripolitik, der ikke er omfattet af artikel 4, herunder akvakultur, forbindelserne mellem fiskeri og akvakultur og miljø og fiskeriets og akvakulturens beskæftigelses-effekt. Disse undersøgelser og projekter kan støttes finansielt af Fællesskabet efter de nærmere bestemmelser i Rådets beslutning 1999/.../EF (beslutning om finansiel støtte til dataindsamling og undersøgelser).

4. På grundlag af rapporten og analyserne omhandlet i stk. 2 og 3 og under hensyntagen til udviklingen i behovene inden for den fælles fiskeripolitik undersøger Kommissionen inden den 31. december 2002 hensigtsmæssigheden af en eventuel ændring af denne forordning.

Artikel 10

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Norge om Norges deltagelse i arbejdet inden for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug

(1999/C 376 E/10)

(EØS-relevant tekst)

KOM(1999) 496 endelig udg. — 1999/0203(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 28. oktober 1999)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308 i forbindelse med artikel 300, stk. 2, første afsnit, andet punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 302/93 af 8. februar 1993 om oprettelse af et europæisk overvågningscenter for narkotika og narkotikamisbrug ⁽¹⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 3294/94 ⁽²⁾, er centret åbent for deltagelse af tredjelande, som deler Fællesskabets og medlemsstaternes interesse i centrets mål og arbejde.

(2) Aftalen mellem Fællesskabet og Norge om Norges deltagelse i Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug, som Kommissionen har ført forhandlinger om på Det Europæiske Fællesskabs vegne, bør godkendes —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Norge om Norges deltagelse i arbejdet inden for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug godkendes på Fællesskabets vegne.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege den person, der er beføjet til at undertegne aftalen med bindende virkning for Fællesskabet, og til at give notifikation ved hjælp af den i aftalens artikel 12 omhandlede diplomatiske note.

⁽¹⁾ EFT L 36 af 12.2.1993, s. 1

⁽²⁾ EFT L 341 af 30.12.1994, s. 7.

Udkast — Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Norge om Norges deltagelse i arbejdet inden for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug

DE KONTRAHERENDE PARTER —

der er bevidste om, at et internationalt samarbejde er nødvendigt for at kunne bekæmpe den trussel, som narkotika og narkotikamisbrug udgør mod samfundet;

som bekræfter de meget nære kulturelle, handelsmæssige og samfundsmæssige forbindelser, der gennem tiden er knyttet mellem Den Europæiske Union og Norge, især de økonomiske, politiske og retslige forbindelser, som er etableret gennem aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde;

ved afgørelse 90/611/EØF ⁽¹⁾ godkendte Det Europæiske Fællesskab De Forenede Nationers konvention om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer (i det følgende benævnt »Wienerkonventionen«), og deponerede en erklæring om kompetence vedrørende konventionens artikel 27 ⁽²⁾; Norge ratificerede Wienerkonventionen den 14. november 1994;

ved Rådets forordning (EØF) nr. 302/93 ⁽³⁾ (i det følgende benævnt »forordningen«) oprettede Det Europæiske Fællesskab Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (i det følgende benævnt »centret«);

det er i forordningens artikel 13 fastslået, at centret er åbent for deltagelse af tredjelande, som deler Fællesskabets og medlemsstaternes interesse; Norge har fremsat anmodning om at deltage;

Norge deler de målsætninger, som er fastslået i forordningen for centret;

Norge er enig i den beskrivelse af centrets opgaver, arbejdsmetoder og prioriteringer, som findes i forordningen;

i Norge findes en institution, der er egnet til at blive tilsluttet det europæiske informationsnet vedrørende narkotika og narkotikamisbrug;

HAR VEDTAGET AT INDGÅ DENNE AFTALE:

Artikel 1

Norge deltager fuldt og helt i centrets arbejde på de betingelser, der er fastsat i denne aftale.

Artikel 2

Det europæiske informationsnet vedrørende narkotika og narkotikamisbrug (Reitox)

1. Norge deltager i det europæiske informationsnet vedrørende narkotika og narkotikamisbrug (Reitox).

2. Norge underretter senest 28 dage efter denne aftales ikrafttræden centret om de vigtigste elementer i landets nationale informationsnet, herunder dets nationale overvågnings-

scenter, og meddeler, hvilke andre specialiserede centre der ville kunne yde nyttige bidrag til centrets arbejde.

3. Ved enstemmig beslutning truffet af medlemmerne af bestyrelsen udpeges et specialiseret center i Norge til nationalt kontaktpunkt.

Artikel 3

Bestyrelsen

Centrets bestyrelse inviterer en repræsentant for Norge til at deltage i sine møder. Repræsentanten deltager fuldt ud i møderne, uden stemmeret. Dog kan bestyrelsen undtagelsesvis indkalde til møder forbeholdt repræsentanterne for medlemsstaterne og for Europa-Kommissionen om spørgsmål af særspecial interesse for Fællesskabet og dets medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 326 af 24.11.1990, s. 56.

⁽²⁾ EFT L 326 af 24.11.1990, s. 57.

⁽³⁾ EFT L 36 af 12.2.1993, s. 1.

Bestyrelsen vil sammen med repræsentanter for Norge fastlægge de nærmere ordninger vedrørende Norges deltagelse i centrets arbejde.

*Artikel 4***Den videnskabelige komité**

Centrets bestyrelse inviterer en repræsentant for Norge til at deltage fuldt ud i møderne i den videnskabelige komité, uden stemmeret.

*Artikel 5***Budget**

Norge yder et bidrag til centret svarende til 5,5 % af Den Europæiske Unions bidrag, eksklusivt bidraget til Reitox-nettets nationale kontaktpunkter.

*Artikel 6***Databeskyttelse og -fortrolighed**

1. Såfremt centret i henhold til denne aftale stiller personoplysninger, som ikke gør det muligt at identificere fysiske personer, til rådighed for de norske myndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning, må sådanne oplysninger udelukkende anvendes til det angivne formål og under de betingelser, der er fastsat af den fremsendende myndighed.

2. Oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug, som centret meddeler de norske myndigheder, kan offentliggøres, såfremt de opfylder Fællesskabets og Norges regler om spredning af oplysninger og om fortrolighed. Personoplysninger må ikke offentliggøres eller gøres tilgængelige for offentligheden.

3. De udpegede specialiserede centre i Norge er ikke forpligtede til at meddele oplysninger, som i henhold til norsk lovgivning er klassificeret som fortrolige.

4. For så vidt angår oplysninger, som Norge meddeler centret, er sidstnævnte undergivet de regler, der er omhandlet i artikel 6 i forordningen.

*Artikel 7***Retlig status**

Centret har status som juridisk person under norsk lovgivning og har i Norge de mest omfattende juridiske beføjelser, som den norske stats lovgivning tillægger juridiske personer.

*Artikel 8***Ansvar**

Centrets ansvar bestemmes efter reglerne i forordningens artikel 16.

*Artikel 9***Domstolen**

Norge anerkender De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence til at træffe afgørelse i anliggender vedrørende centret, som fastsat i forordningens artikel 17.

*Artikel 10***Privilegier**

Norge indrømmer centret privilegier og immuniteter svarende til dem, der er omhandlet i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter.

*Artikel 11***Vedtægt for personalet**

Uanset artikel 12, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne kan norske statsborgere, som råder over alle deres borgerrettigheder, blive ansat på kontrakt af centrets eksekutivdirektør.

*Artikel 12***Ikrafttræden**

Denne aftale træder i kraft den første dag i den anden måned efter datoen for modtagelsen af den sidste af de diplomatiske noter til bekræftelse af, at den pågældende kontraherende part har opfyldt de retlige krav vedrørende aftalens ikrafttræden.

*Artikel 13***Gyldighed og ophør**

1. Denne aftale indgås for en ubegrænset periode.

2. Hver af de kontraherende parter kan opsigte aftalen ved skriftlig meddelelse til den anden kontraherende part. Aftalen ophører med at være i kraft tolv måneder efter datoen for en sådan meddelelse.

Erklæring fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Kommissionen opfordrer Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug til ved udarbejdelsen af budgettet fuldt ud at tage hensyn til Norges bemærkninger vedrørende landets eget bidrag.
